

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N250

16 de novembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Un projecte de l'Ajuntament de Barcelona amenaça Collserola

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

El pla de CiU contempla la construcció de nous vials i aparcaments i diversos col·lectius denuncien que això “és incompatible amb el Parc Natural”

ALBERT GARCIA

L'ajuntament suspèn de sou i feina els dos policies clau del 'cas 4F'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

La manifestació del 'cas 4F' va aplegar més de 1.000 persones i va recórrer la Via Laietana fins arribar a la plaça de Sant Jaume de Barcelona

La Selva: una xarxa popular per fer front a les retallades sanitàries

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10 i 11

Arriba el primer film 'creative commons'

EXPRESSIONS · PÀGINES 18 i 19

‘Interferències’, una pel·lícula impulsada per la Fundació Quepo i l'Observatori del Deute

en la Globalització, posa nom a les responsables de la crisi global i serveix per denunciar el sistema polític i econòmic actual. El film es podrà veure per Internet.

, estirant del fil

UNIÓ EUROPEA · ASSISTIM ALS COPS D'ESTATS FINANCERS I A L'AUGE DELS GOVERNS TECNÒCRATES NEOLIBERALS

20N: la democràcia no hi és ni se l'espera

El programa econòmic de reajustament neoliberal ja està decidit pels mercats financers. La doctrina del xoc i la TINA ('there is no alternative') ja han tombat quatre governs de la UE els darrers mesos

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

“Hi ha democràcia on manen els pobres”, escrivia Aristòtil. “No és que no tingui idees, és que, si les explico, perdre les eleccions”, va etzibar Duran i Lleida el 17 d'octubre, durant la precampanya. Ho va fer a ESADE, principal proveïdora de tècnics tecnòcrates de l'executiu (neo)convergent d'Artur Mas. Amb dos milions de pobres, 80.000 desnonaments des de 2007 i 1,3 milions de persones aturades als Països Catalans, el diumenge passat, el cronista oficial al diari del règim que sempre ha estat *La Vanguardia*, Jordi Barbeta, va anunciar, categòric, que no més se sortiria de la crisi amb més “suor i llàgrimes” perquè el full de ruta de les retallades que vindran ja està escrit.

Malgrat els 36 anys transcorreguts entre els dos 20-N, alguns noms dels 'tècnics de manteniment del sistema' no canvien

20-N i el que vindrà. Sigui quin sigui el marge de la majoria absoluta que obtingui el PP el diumenge dia 20, les desenes eleccions generals a l'Estat espanyol des del final de la dictadura ja tenen un guanyador clar: els mercats financers. I entre el 20-N de 1975 que evoca la mort -al llit- del dictador i el 20-N de

2011, que anuncia una nova victòria de l'estratègia del capital, la tecnocràcia torna a prendre protagonisme.

De la tecnocràcia opusdeista que va reestructurar el capitalisme a l'Estat espanyol des de l'any 1959 a l'actual tecnocràcia bancària que copa els governs del sud de la Mediterrània, “la defunció de la democràcia” -en paraules de l'economista Miren Etxezarreta- es tradueix en governs d'emergència nacional nomenats directament pels mercats. Mercats que sempre es troben al llindar d'un atac de nervis i que ja han modulats, alterat o canviat quatre governs de la UE en els darrers mesos -dos d'ells sense eleccions.

De la Trilateral al Grup de Frankfurt

Malgrat els 36 anys transcorreguts entre ambdós 20-N, alguns noms dels *tècnics de manteniment del sistema* mai no canvien. La Comissió Trilateral, per exemple, el *think-tank* mundial creat per David Rockefeller el 1973 als tres centres de l'economia món (els EUA, Europa i el Japó) i que, reunint dirigents polítics i les principals multinacionals, consensua decisions, defineix estratègies i impulsa processos d'abast mundial. Relacionada amb el Grup de Bilderberg, que aplega les 130 personalitats més poderoses i influents del planeta, la Trilateral -que mai no va marxar- torna a la palestra. Trilateral que és, precisament, el vincle que més uneix Mario Monti i Lucas Papademos, els dos tecnòcrates nomenats a dit per ajustar Itàlia i Grècia als desitjats financers. Tots dos són membres destacats de la Trilateral. A més, Monti està directament vinculat a la Comissió Econòmica de la UE i a Goldman Sachs i

Merkel i Sarkozy decideixen els passos a seguir a la UE des d'Alemanya i l'Estat francès

Papademos, fins abans d'ahir, era el vicepresident del Banc Central Europeu i l'antic governador del Banc de Grècia.

Rere les bambolines d'una democràcia formal que es deixa en suspens, en temps proclius a la temptació autoritària on els mercats posen i treuen governs i arriuen països sencers, també destaca el Grup de Frankfurt, rovell de l'ou de l'elit europea que aplega Angela Merkel, Nicolas Sarkozy, Mario Draghi, Lagarde, Juncker, Barroso i Van Rompuy. Aquestes elits van ser les que van provocar que, el 10 de maig de 2009 i en seu parlamentària, Rodríguez Zapatero anunciés un cop d'estat financer i confirmés, en només 120 segons, les nou mesures neoliberals més antisocials de les darreres dècades imposades pels mercats. Es preveu un suggeriment semblant per a la futura cartera d'Economia de l'executiu de Rajoy: la premsa econòmica ja confirma els contactes directes entre el PP i els executius francès i alemany, que estarien suggerint el conseller espanyol del Banc Central Europeu, José Manuel González Páramo, com a titular d'Economia.

Les retallades que vindran, però, també s'impulsen des de dins. En el cas dels membres espanyols de la Comissió Trilateral, la terna és més que significativa. Segons la pàgina

MARTIN MEISSNER

Un programa d'ajustament que ja ha arribat a Irlanda, Portugal, Grècia i Itàlia i que ja truca a les portes de l'Estat espanyol per endurir-lo, sota la “inevitabilitat tècnica” aixoplugada ideològicament en l'anomenada TINA (*there is no alternative*), popularitzada per Margaret Thatcher. “No s'hi pot fer res”, còpia calcada etzibada per Oriol Pujol, portaveu del grup parlamentari de CiU, quan es van presentar els pressupostos generals més antisocials de les tres darreres dècades. “No hi ha alternativa”, va reblar aleshores Mas-Colell, l'artífex de la tisorada. Per fer front al TINA, però, va sorgir la TANA (*there is nombrous alternatives*): sí que hi ha moltes alternatives. Les xifres que no quadren d'una crisi que es perllonga ho acrediten: 50.000 milions en retallades per al període 2010-2013 a l'Estat espanyol, les pitjors des del final de la dictadura. Només l'any passat, el frau fiscal va ascendir a 90.000 milions d'euros a tot l'Estat; les 35 empreses espanyoles més importants van guanyar 47.000 milions d'euros i els bancs van embutxacar-se 15.000 milions d'euros el quart any de la crisi. En total, 150.000 milions d'euros, el triple que les retallades imposades per ZP.

Durant el quart any de la crisi, les 35 empreses espanyoles més importants han guanyat 47.000 milions i els bancs 15.000 milions

Fins i tot una peça dels serveis informatius de TV3 emesa el dilluns 14 de novembre pretenia fer entendre la particular doctrina del xoc que es viu al sud de la UE: si un avió s'enlaira i resulta que el pilot no sap conduir, es busca una experta entre la tripulació perquè el faci aterrar. La peça no aclaria qui pagava el viatge ni quin era el rumb i el destí. Una paradoxa que permet fer el símil directe amb el post 20-N, on la democràcia no hi és ni se l'espera. Qui va fer emmalaltir el malalt ara ens ven un hospital privatitzat. 21-N: Rajoy ja espera les ordres del BCE. 21-N: altres, a baix a l'esquerra i com sempre, continuen esperant Godot.

> 28-N: la tecnocràcia d'ESADE

Abans que Monti i Papadimos prenguessin les regnes tecnòcrates d'Itàlia i Grècia per aplicar el programa electoral dels mercats, Artur Mas ja havia triat, el desembre passat, la versió domèstica de l'opció tecnòcrata. Rebatejada, a casa nostra, com el govern dels millors -en clara sintonia amb el *the best ant the brightest* categoritzat pel periodista nord-americà David Halberstam el 1972-, CiU va encunyar el terme dels millors per omplir l'executiu d'economistes formats a ESADE (Mena), suposats científics de prestigi (Mas-Colell) i dirigents patronals (Boi Ruiz). El govern del Marquès d'Esade que s'emmirallava en el model irlandès va quedar en mans d'interessos privats, que ataven la *bona nova* de la prosperitat de la tècnica neutral, que mai no és neutra, sinó que respon a interessos clars i concrets: des del novembre passat, Cercle d'Economia, patronal i elits han passat a governar Catalunya *de iure*. Els darrers 30 anys va ser *de facto*.

> **Tecnocràcia econòmica neutra i tècnica econòmica de neutrons que impossibilita, anul·la i foragita la política. De Berlusconi a Papandreu, Saturn devora els seus fills i els seus gestors. Ara fa un any, Slavov Zizek alertava que calia "sortir de la trampa i fer l'impossible" perquè el parany fonamental dels nostres dies era haver d'aferrar-se al capitalisme com a esquema inqüestionable i haver d'acceptar com a simples imperatius tècnic-econòmics el que eren pures decisions ideològiques i polítiques. Però sembla que no seran les eleccions del 20-N les que ens faran sortir de la trampa on ens hem ficat de cap, on ens han mal ficat.**

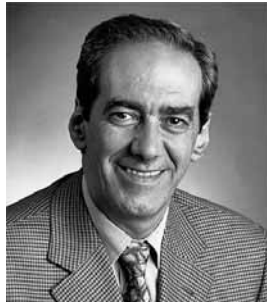
, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · PP, CIU I PNB SIMPLEMENT RUBRICARAN ELS FAXOS I CORREUS QUE ENVIÏ EL BCE

Mariano Rajoy ja prepara un govern tutelat pel Banc Central Europeu

El líder dels populars dissenya un perfil tecnocràtic neoliberal per obeir els mercats financers

MEMBRES DEL FUTUR EXECUTIU ESPANYOL

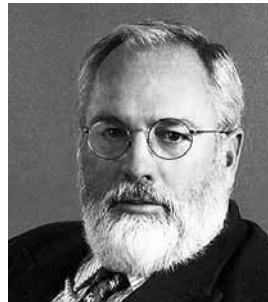
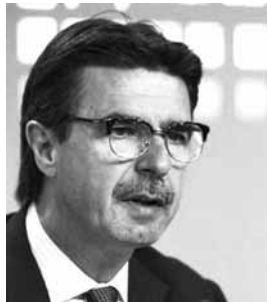

D'esquerra a dreta: Mariano Rajoy (President), José Manuel González Páramo (Economia) i Alberto Ruiz-Gallardón (Portaveu)

CAMBRES

Ana Pastor. Presidenta del Congrés.

En el mateix sentit: Soraya Sáenz de Santamaría (Vicepresidenta 2a), José Manuel Soria (Foment) i Arias Cañete (Exteriors)

Pío García-Escudero. President del Senat

Raquel Jové
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Mariano Rajoy, registrador de la propietat i l'home que va créixer a l'ombra de Manuel Fraga Iribarne al PP galleg, prepara, des de fa setmanes i en permanent contacte amb els executius alemany i francès, la seva arribada al govern de l'Estat. Amb el rescat a la vista sempre amenaçant -al tancament d'aquesta edició, la prima de risc es dispara per sobre dels 450 punts-, Rajoy contempla la possibilitat de nomenar com a vicepresident primer a l'àrea d'economia José Manuel González Páramo, membre del comitè executiu del Banc Central Europeu (BCE). González Páramo, doncs, seria el tecnòcrata responsable d'aplicar les dures mesures d'ajustament estructural que exigeix la troica comunitària -Draghi, Barroso i Van Rompuy-, com ja estan fent l'excomissari europeu Mario Monti a Itàlia o l'exvicepresident del BCE Lukás Papademos a Grècia.

Abans d'arribar al BCE, el presumible futur ministre va ser membre del consell de govern i de la comissió executiva del Banc d'Es-

panya. També ha dut a terme tasques consultives al Banc Mundial, al govern dels Estats Units d'Amèrica o a la Comissió Europea. Alguns fonts apunten que González Páramo exerciria de ministre "transitoriament per aplicar les reformes" i després plegaria.

Segons les travesses que sonen més dins els cercles del Partit Popular, el nucli dur del govern el completarien l'alcalde de Madrid Alberto Ruiz-Gallardón -que ocuparia el Ministeri de la Presidència, seria el portaveu del govern i obligaria a reestructurar el PP madrileny- i la portaveu del PP al congrés dels diputats Soraya Sáenz de Santamaría -que ocuparia la vicepresidència segona. Tot i que, formalment, la decisió d'escollir els presidents del Senat i el Congrés pertany a les respectives cambres, Rajoy ja podria haver triat els responsables de dirigir l'activitat d'ambdues cambres, d'acord amb l'àmplia majoria de diputades i senadores que probablement obtindrà el PP. La presidència de la cambra baixa recauria en l'exministra de Sanitat i Consum amb Aznar, Ana María Pastor, que actualment ja és vicepresidenta segona. La del Senat recauria en mans de l'actual portaveu del PP

a la cambra alta, Pío García-Escudero.

El silenci de Rajoy i els rumors desbocats

Totes les fonts consultades asseguren que, tot i les filtracions o les càbales, l'únic que sap la composició del futur executiu és Rajoy. Tanmateix, dues persones que tenen molts números d'obtenir un ministeri són l'expresident del govern autonòmic canari entre 2003 i 2007, José Manuel Soria, i l'exministre d'Agricultura, Pesca i Alimentació amb Aznar, Miguel Arias Cañete, que va popularitzar la imposició "per colons" del Pla Hidrològic Nacional. Soria podria obtenir la cartera de Foment i Arias Cañete -que actualment presideix la comissió parlamentària mixta per a la Unió Europea- la d'Afers Exteriors. La resta de noms i carteres queden en l'apartat de la pura rumorologia.

Si no qualla l'opció de González Páramo, la vicepresidència econòmica l'ocuparia Luís de Guindos, exsecretari d'Estat d'Economia entre el 2002 i el 2004 i home de plena confiança de Rajoy. Altres noms que sonen per ocupar aquesta àrea són els de Josep Piqué -ministre d'Indústria o Afers Exteriors amb Aznar,

investigat en el cas Ercros i actual president de la companyia aèria Vueling- o Jaime Caruana, president del Banc de Pagaments Internacionals i exgovernador del Banc d'Espanya. Altres noms que sonen pel pròxim executiu són els de l'exministre de Defensa Federico Trillo, que podria ocupar Justícia; el d'Arsenio Fernández de Mesa, que podria ocupar Defensa; l'exsecretari d'Estat de Seguretat Ignacio Astarloa, que podria ocupar Interior, o el secretari d'Economia i Treball del Partit Popular Álvaro María Nadal, que podria ocupar Indústria o una secretaria general de l'àrea econòmica.

Del PP de l'inspector d'hisenda que era Aznar, al PP del registrador de propietats que és Mariano Rajoy, han passat vuit anys. I tot i que l'anàlisi de conjuntura assenyalava tres escenaris possibles, els acords de legislatura amb les dretes del PNB i CIU -Duran ja ha proposat un govern de concertació- sobresurten per sobre d'un improbable retorn a l'aznaritat o de la via oberta dels pactes d'Estat amb el PSOE. Sigui com sigui, PP, CIU i PNB simplement rubricaran els faxos i correus electrònics que enviï el BCE, esdevinguts programes de govern.

> Efecte dòmino, efecte 'boomerang'

El proper 20-N clou un cicle electoral i polític paradoxal, després d'un cicle on s'ha esberlat la sobirania popular -dotze jutges van banjar la voluntat lliurement expressada per la societat catalana- i la democràcia formal -els mercats voten cada dia i han imposat el seu programa econòmic malgrat les protestes al carrer. Tot i així, segons les dades del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO), l'interès per la política ha batut rècords històrics (del 39% el 2006 al 55% actual), paral·lel a un mínim, també històric: el descrèdit de la classe política (del 41% al 66%). Les consultes sobiranistes i la irrupció del 15-M a les places han marcat una repolitització que té una traducció electoral impossible. Fet i fet, la paradoxa postelectoral del 20-N a Catalunya serà que, tot i que el CEO sosté que la indignació serà "de llarga durada", els resultats electorals evidenciaran un relatiu empat tècnic a tres. La primera força política, a mínims històrics per l'esfondrament socialista, encara estarà encapçalada per l'única dirigent del PSC que va aplaudir la sentència del Constitucional de l'Estatut, ministra de la guerra i la despesa militar, integrant del govern que va aprovar les retallades. La segona estarà encapçalada per Duran i Lleida i els seus lobbies permanents -de les farmàcies a les autopistes- i la tercera, per un PP que pot disputar la segona plaça als convergents. En quarta i cinquena posició, una ICV encapçalada per un professor d'ESADE -sindicalista de concertació i que va fer campanya pel sí al referèndum sobre la Constitució Europea- i una ERC que, en plena crisi social i auge de les desigualtats, ha acabat preiconitzant que, entre esquerra i país, tria país.

Mentrestant, fent mutis, ZP marxa com va arribar: amb protestes al carrer. Va arribar retirant les tropes de l'Iraq i se'n va regalant Rota a l'exèrcit nord-americà i acatant els diktats del mercat. Síntesi de l'economia de guerra, estranya mixtura d'Adam Smith i Benito Mussolini. Ordre i economia per la seguretat dels negocis.

, impressions

Pepe Nieto · Coordinador de projectes de cooperació a Sodepau
opinio@setmanaridirecta.info

De la primavera àrab a la tardor islàmica

PACO ARJONA

Per si encara hi havia dubtes sobre les preferències polítiques de la majoria de les poblacions de l'anomenat món àrab i entorn islàmic de la Mediterrània, les primeres eleccions lliures i democràtiques recentment celebrades a Tunísia i les declaracions dels nous dirigents de Líbia sobre quina serà la base de la llei en aquest país, vénen a aclarir-les. La realitat és tossuda i el temps col·loca, tard o d'hora, les coses al seu lloc, per sort no de forma inamovible.

La primavera àrab donarà pas a la tardor islàmica, al marge del seu paper en les diferents revoltes que s'estenen del Magreb al Mashreq, l'islamisme polític, com a fenomen politico-social i no com moviment, que no existeix, moderat o radical, pacífic o armat, xiïta o sunnita, conservador o reformista, d'esquerreres o "feudalista/tribal", serà el

gran beneficiat de la caiguda o reajustaments o reformes o revoltes o revolucions que se succeeixen amb major o menor intensitat a l'espai geopolític esmentat.

En aquests moments, la premsa francesa es posa les mans al cap per l'evolució dels esdeveniments a Tunísia i Líbia, quina ingenuïtat! Millor dit, quins mals càlculs i quin desconeixement de les realitats d'aquests pobles. Potser pensaven que bombardejant Líbia a favor dels rebels, aquests acollirien el laïcisme integrista francès com a model politicolegislatiu? O que això facilitaria la propulsió al nou poder llibi dels "tecnòcrates liberals" o exgadafistes transformats en rebels? els uns i els altres, i des de dècades, exiliats a Europa i, per tant, desconectats de la realitat i en minoria. És que ja no se'n recorden de gener de 1992, quan a

Algèria van haver de donar suport a un cop d'estat militar per impedir que el FIS aconseguís la majoria absoluta al Parlament, en el que van ser les primeres eleccions legislatives democràtiques hagudes a l'Algèria independent, i impedir que això pogués significar la fi dels saborosos beneficis per a França, resultat de l'aliança entre el poder militar algerià i el poder polític francès?

Ja no se'n recorden quan, el gener de 2005, després de la victòria de Hamas a les eleccions més democràtiques celebrades mai a Palestina, juntament amb tot Occident, es van posicionar per sabotejar aquest desig popular de la majoria dels palestins?

No recorden com l'islam polític turc ha acabat governant democràticament el país, malgrat lleis de partits, il·legalitzacions i persecu-

cions judicials sense mesura contra els seus dirigents? Algú té cap dubte sobre el rol fonamental de l'islam polític iemenita i sirià a través dels seus corrents reformistes, a l'hora d'iniciar un mínim procés democràtic en aquests països?

Què se suposa que ha canviat a millor a la regió perquè la majoria de les poblacions hagin deixat de veure certes organitzacions de l'islam polític com un model en honestat, coherència, ètica i compromís i hagin decidit tenir altres referents polítics a l'hora d'exercir la democràcia o a l'hora d'escollir els seus nous dirigents sortits dels diferents processos que estan havent en la regió? Doncs poca cosa, encara que en realitat alguna cosa molt important i evident ha canviat. Turquia, amb el govern de l'AKP, s'ha convertit en una potència politicoeconòmica emergent mundial i en una potència regional i Qatar, mitjançant diferents estratègies (política d'asil polític, la seva política mediàtica...), s'ha convertit en un referent politicofinancer de l'islam polític regional (Germans Musulmans, especialment) substituïnt d'alguna manera l'Aràbia Saudita del wahabisme més ranci i desfasat, molt proper en la seva política exterior als EUA.

En aquest context, amb l'actual debilitat d'Europa i els EUA, ja no és possible seguir orquestrant cops d'estat contra la voluntat popular; al contrari, l'exemple llibi i sirià demostren com ambdós tracten de dirigir, o no canviar el pas en els canvis que s'acosten en la regió i pretenen col·locar en les millors posicions possibles les seves fitxes o les que millor els garanteixin els seus interessos geoestratègics.

Per descomptat, casos com els règims sirià i llibi, en una total

"degeneració revolucionària/antiimperialista", després de dècades al poder sota els mateixos clans familiars i sectaris, els fa creure que és possible no perdre el lloc en la partida i, fins i tot, guanyar posicions de cara a una futura confrontació amb l'Iran. Per descomptat, no hi ha cap revolució anticapitalista en marxa (de moment); sí que hi ha canvis geopolítics importants, sorpreses estratègiques que, en relació a Israel, tenen un impacte importantíssim, un canvi de paradigma dins el paradigma dominant del capitalisme internacional i on les multinacionals occidentals corren a adaptar-se al nou context, amb l'esperança de seguir fent el mateix negoci o millorar-lo. I aquí pot donar-se la confluència entre unes velles i cansades potències capitalistes occidentals i una mena de islamocapitalisme social emergent i amb ampli suport popular. El temps ho dirà.

Si no hi ha compatibilització dels interessos entre aquests actors en procés decadent i els emergents, entrarem en una nova fase del nou paradigma, més caòtic, més desordenat encara, amb altres actors politicomilitars més radicals, que s'enfortiran en aquest context, del costat de l'islam polític però també del d'Occident.

L'altre escenari és la definitiva consolidació d'una dialèctica multipolar i pacífica, on les tensions i problemes internacionals siguin gestionades amb saviesa, paciència, llibertat i respecte a la sobirania popular, sobirania individual i col·lectiva que no hauria de ser sacrificada en nom de cap Déu, ni de cap revolució, ni de cap desenvolupament ni model de govern que pugui semblar superior. El temps ho dirà.

June Fernández · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

El mascle que porto a dins

A bans-d'ahir va néixer Yago. Va néixer amb 23 anys. Li agrada ballar hip-hop i break al parc amb els col·legues. Està buscant un curs perquè no li surt cap feina. Sembla avinagrat, tot i ser força pacífic. Això sí no es posa *depre, perquè se sent sol al món.

I també van néixer uns altres: el seu *bro' Ander; Leo, el bohemí; Mike, fill d'escoques que toca la guitarra al carrer; Anartz, d'esquerreres i *mendizale, i Salva, membre

del moviment d'homes per la igualtat. L'únic que tenen en comú és Mario: un madrileny sexy que fa feinetes de model i, sí no, de cambrer. Mario no va néixer ahir, sinó que ja fa anys que infantava nous homenets.

Per si algú encara no ha entès res, estic parlant del meu primer taller *drag king*. Es tracta de practicar tècniques de performar la masculinitat, amb l'objectiu de desnaturalitzar els gèneres: així

com sabem que una dona no neix sinó que es fa, un home també es pot fer. El fonament teòric d'aquesta pràctica és la teoria queer, que ens ensenya que els gèneres són construccions socials i que ens anima a transitar entre les identitats "dona", "home", "heterosexual", "lesbiana", etc., en comptes de viure-les com a categories fixes i immutables. Una de les lliçons més interessants d'aquesta experiència és que no es tracta de buscar

models fora sinó d'explorar la meua pròpia masculinitat. Així, per a la propera experiència *king, substituiré Yago (que no té res a veure amb mi) per algú que em permeti connectar amb aquelles qualitats que són meves, però que potser no desenvolupo tant o de les que no en sóc tant conscient, com en el cas de les meves qualitats associades a la feminitat. Per a qui tingui els prejudicis freudians que els tallers *drag king* denoten

enveja de penis (o, en argot feminista, que tracta d'imitar models masculins), cal remarcar que el resultat no és necessàriament renegar de la feminitat, sinó incorporar (o descobrir) nous elements per enriquir la nostra identitat. Per simplificar, no sóc partidària de renunciar als talons i la minifaldilla, sinó de combinar-los amb els calçotets i la brillantina. I és les dues opcions són igual d'artificials en mi.

Ivan Miró · Membre de l'Assemblea 15-M de Sants
opinio@setmanaridirecta.info

Pensar la transformació social des del 15-M

Passat més de mig any de l'esclat de rebel·lió i creativitat col·lectiva que suposà l'inici del 15-M, no és mal moment per pensar la transformació social des de les potències -i limitacions- del moviment present.

Podem afirmar, simplificant, que el 15-M ha nascut com un qüestionament del sistema polític dominant i les seves -insuficients per a alguns, il·legítimes per a altres- estructures de representació; així com per oposar-se a un règim global de governança capitalista, que destrueix permanentment la riquesa comú de la cooperació social i la converteix -a partir de l'apropiació privada- en acumulació de capital.

La primera virtut del moviment, per tant, ha estat la d'explicitar les genuïnes dinàmiques polítiques i econòmiques de les democràcies de mercat actuals. Amb el 15-M s'han desvetllat socialment les mistificacions d'uns règims de govern i acumulació que havien estat conceptualitzats, fins i tot constitucionalment, com a "estats socials i de dret". Avui, per contra, per a sectors importants de la població, l'*Estat-realm-ent-existent* és llegit no tant des de les retòriques "demòcrates" fins ara naturalitzades, sinó en tant que maquinària que expropia allò comú per tal d'obrir mercat a l'acumulació privada; i que, en segon lloc, aporta els recursos coercitius i de control per fer front a la creixent ingovernabilitat social, associada a la pèrdua de drets i benestar col·lectiu, que imprimeix l'actual procés de reestructuració de capital.

A partir del 15-M, doncs, la definició hegemònica de la realitat ha patit esquerdes importants, i ha emergit un nou relat compartit, una definició social -crítica i situada- sobre les formes actuals del poder i l'exploació. Un marc general de sentit que ha permès agermanar -que no homogeneïtzar- milers de malestans individuals pro-

JULIA ABALDE

vocats per les formes de vida capitalistes contemporànies.

El combat per redefinir el poder ha permès, així, el reconeixement mutu d'algunes de les pràctiques crítiques que s'hi oposaven -no venim del nores; però, sobretot, ha eixamplat l'espai social per a la formulació i creixement de noves resistències. Les places ocupades, amb les seves assemblees obertes i permanents, la presa del carrer, multitudinària i heterogènia, són articulacions altament inspiradores que han configurat, en tant que alternativa en constitució, una crítica pràctica i desbordant de l'obsolescència del sistema de partits. A més, l'activació de xarxes informals, horitzontals i participatives, així com els processos de comunicació i organització en les xarxes socials 2.0, han incrementat la

capacitat de crear una intel·ligència col·lectiva que no només exerceix una crítica teòrica al poder, sinó que construeix sentit per articular lluites en camps com l'habitatge, la sanitat o l'educació, reforçant l'ajuda mútua i la resistència als desnonaments, o les ocupacions de CAP.

La segona virtut del 15-M ha estat potenciar formes d'autoorganització social, d'una riquesa qualitativa rellevant, i proposar eines de participació potencialment multitudinàries; així com la socialització d'estratègies de lluita que, essent protagonitzades per sectors concrets, són viscudes com a patrimoni comú del moviment i amb el suport de totes i tots.

Els encerts comunicatius, organitzatius i estratègics del 15-M no han nascut, tanmateix,

per a ser objecte d'anàlisi per part de pensadors a l'ús. Han nascut fruit de la necessitat col·lectiva de combatre la situació social actual i, per tant, per aconseguir una transformació en profunditat dels règims de propietat, treball i representació capitalistes. Han nascut per convertir-se en guanys socials.

En aquest sentit, més que promoure definicions identitàries sobre el moviment (emocional? espontani? ludicofestiu?), que ja és l'orientació deformada que intenten implementar els *mass media* -sigui en la seva versió banal, sigui en la seva versió intel·lectualitzada- és important seguir pensant políticament el moviment. Això és, com les aportacions plurals del 15-M contribueixen a la transformació social global.

Aquesta és, per tant, una invitació a que les múltiples expressions del moviment (assemblees territorials, comissions tècniques, àmbits com la sanitat, ensenyament, lluita per l'habitatge, feministes, etc.), ens preguntem com seguim revolucionant les estructures polítiques, socials i econòmiques actuals, o com en generem de noves. Per exemple...

Més enllà de la crítica de la representació, estem creant dinàmiques de participació inclusives i igualitàries? Són les assemblees territorials una expressió localista del moviment o són embrió de noves institucions polítiques autogestionades? Les lluites contra les retallades, són defensives del model anterior o plantegen noves formes de producció del comú, ni estatals ni mercantils? La crítica a la precarització aspira a un nou contracte social per generar benestar, o aposta per autoorganitzar el treball i l'economia de forma cooperativa? Entenem el 15-M com una eina de reivindicació, o com la creació de la força social necessària per impulsar una nova societat?

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Vaga de metges

Roger Bernat Landoni, Barcelona

La vaga de metges ens preocupa però, amb tot el que estan fent per "mercantilitzar" la sanitat, és normal que tothom es queixi i els metges també. Volem fer palès el risc sanitari afegit en l'enfrontament entre les víctimes: pacients, metges i diferents estaments sanitaris. La relació de confiança entre els actors sanitaris és regla d'or per a l'eficiència del sector. La política competitiva, introduïda des de fa temps pels polítics que volen posar els serveis públics al mercat, pot ser bona per al sector industrial, però no per al sanitari. D'altra banda, molts experts diuen que la "inseguretat dels mercats" financers està creant una oportunitat de negoci per a les grans financeres: captar clients i obtenir beneficis. Nosaltres ens preguntem a qui pot beneficiar la "inseguretat sanitària" provocada pel govern.

Són legítimes la majoria de les accions de defensa que estan duent a terme pacients i professionals, com l'ocupació de centres, els talls de la via pública, les manifestacions a l'entrada del Parlament, vaga de metges i personal sanitari, etc., perquè estem davant de serioses amenaces que augmenten el cabal del riu de la mercantilització, la mutualització i la inflació de la despesa individual en sanitari i ara, més que mai, és necessària la unió de les víctimes contra la mala governança.

Estat policial

Josep M. Casasús Rodó, Terrassa

El govern de CiU entoma el camí cap a la "sobirania", no a través del pacte fiscal, sinó de la policia política. Bon deixeble dels neocons, la invisible mà del mercat s'acompanya cada cop més del puny de ferro de la policia penitenciària i policial. Així ho demostrava la DIRECTA del 2 de novembre, en denunciar l'increment de població reclusa (majoritàriament per delictes contra el patrimoni, és a dir, d'arrel econòmica) malgrat el descens de la criminalitat. I en altres ocasions, amb reportatges sobre els CIE. La policia penitenciària té motivacions diverses: l'empresonament de seguretat -aïllar qui és considerat perillós-, el de diferenciació -excloure categories socials, com els immigrants- i, finalment, l'empresonament d'autoritat -refermar les prerrogatives de l'estat. D'aquest darrer tipus és la imputació de la candidata d'Anticapitalistes, Esther Vivas. Els Mossos d'Esquadra ens han ofert un quadre complet de la política de CiU, i no em refereixo sols a la penitenciària. El neoliberalisme de CiU no respecta la llibertat d'expressió, dins de la qual cau l'ocupació de la seu de Catalunya-Caixa per part d'Anticapitalistes. Malauradament, Catalunya només pot jugar a ser "estat" perquè té policia.

. EN CALENT

"L'aigua, com la vida, no és una mercaderia"

Moisès Subirana Iborra, de l'Observatori de la Mercantilització de l'Aigua a Catalunya.

Ja fa massa temps que els diferents partits que han anat passant pel govern de la Generalitat de Catalunya adopten polítiques neoliberals sobre un bé comú i públic com és la gestió del cicle integral de l'aigua, tant bàsica per a la nostra salut i benestar. Per si fos poc, ara han anat un pas més enllà i obren la porta a la privatització massiva del servei, que, no en tinguem cap dubte, tindrà nombroses conse-

qüències negatives per a la ciutadania, tant econòmiques com socials i ambientals. Des dels móns laboral, veïnal i ambiental denunciem aquesta situació. Ho vam fer a la seu de l'Agència Catalana de l'Aigua, la setmana que ve continuarem on faci falta, i la següent, i l'altra, i així fins que tinguem un servei públic i sota control social de la gestió d'aigua al nostre país. Perquè l'aigua, com la vida, no és una mercaderia.

. EDITORIAL

L'escola del carrer

Malgrat el resultat previsible del 20N i l'onada ultratecnocràtica que ens assetja, malgrat tot, cal dir que la protesta indignada, l'oposició activa i l'acció conscient creixen, s'estenen i es reforcen arreu. Universitats, CAPs, places, carrers, vagues d'estudiants i de metges revifem per esclarir que el frau no és mai cap alternativa. No ho menysinguem. Experiències socials i resistències quotidianes que són les úniques que esmicolen la trampa vergonyant del discurs neoliberal. Accions comunitàries que estan revertint els efectes de la crisi. Blanc sobre negre, cal dir-ho: l'únic que ha aturat desnonaments, disputant porta a porta l'estafa bancària, ha estat el propi teixit social. Cap dels dispositius institucionals ha rutilat: perquè no n'hi ha hagut. Només la solidaritat de base

condensada en el suport mutu; en aquest "si ens toquen a una ens toquen a totes" fet consigna, barricada i realitat. No és pas poc. És la nostra escola del carrer. Paulo Freire revisitat que esperona l'esperança, relliga la memòria de lluites anteriors i anuncia les llavors del temps de les cireres que vindrà. Una escola on totes aprenem de totes, totes aportem i, sobretot, totes trenquem l'aïllament al que ens han sotmès durant massa temps. Com si tornéssim d'un estrany exili, ens hem conegut i reconegut en les places i en el vincle comú, del que hem après que mai més estarem soles. Que juntes podem trencar tots els setges. Només podem donar les gràcies anònimes: per ser i per ser-hi. I dirvos, en aquest número 250, que hi som perquè hi sou. I que arribarem: totes juntes i encara a temps.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana teniu a les mans el número 250 de la DIRECTA. Si, si... 250 setmanes de premsa lliure i compromesa. Són gairebé 31 anys al peu del canó des d'aquell 19 d'abril de 2006, quan vam treure el primer número setmanal de la DIRECTA. Molta gent ha passat pel projecte des de que aquest va començar a caminar. Algunes, fins i tot, han tingut fills amb les parelles que han conegut a l'assemblea del col·lectiu. Molta gent que ha col·laborat amb el setmanari ja no ho fa, cadascú pels seus motius, però segur que totes recorden el seu pas pel projecte. Nosaltres també. Ha plogut molt des de que gent diversa lligada als projectes de contrainformació nascuts a l'escalf dels centres socials okupats vam començar a pensar en fer un setmanari dels moviments socials. Bé, potser no ha plogut tant com avui, que no para... però molt vaja. En aquests 250 números, ens hem fusionat amb la revista decana dels moviments socials, *Illacrua*; hem editat revistes i publicacions per a una infinitat de projectes i campanyes, i hem engegat una web actualitzada dia a dia. Totes les que col·laborem i hem col·laborat en que això fos possible ens hem de sentir molt orgullosos. Però si algun motiu de felicitat hem de tenir és el de saber que hi ha moltíssima gent que se sent seu aquest projecte: les subscriptores i les lectores de la DIRECTA. Vosaltres sou el veritable puntal d'aquest setmanari. No podem, en aquests moments, deixar de recordar allò que tothom (i nosaltres mateixes) deia quan volíem començar aquesta bogeria: "Això no pot durar més de dos mesos". I mira, ja portem 250 números. I el que queda encara. De moment, fins la setmana que ve. Salut!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La 'poligonera' feminista

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

Me'n havia enviat el pdf del llibre *Feminismo para no feministas. La Vane contra Patrix*, de Rosario Hernández Catalán (Federación Mujeres Jóvenes, Madrid 2011) i me'l lleigeixo amb curiositat. El primer que em crida l'atenció és la paraula *poligonera*. Tant de temps reivindicant la nostra condició de *poligoneres* (i la de *perres* i la de *pantojes*...) i ara la trobo plasmada en un llibre, exactament a l'obra de teatre que acompanya el text. Els arguments, diferents als meus: jo no penso que el feminisme estigui *trasmochado*, el que sí que està *trasmochada* és la nostra pràctica política de les darreres dècades. El llibre és un manual de lluita feminista adaptat als nous

temps i explicat, figuradament, a una dona jove (que no és burgesa ni de classe mitjana, sinó d'un barri perifèric), de les que se suposa que passen de la lluita feminista. A la part dramàtica de la història hi apareixen tres

Algunes actuen com si les il·luminés l'avantguarda feminista

fantasmes: el feminisme del passat, el del present i el del futur. Em sembla impressionant l'escena i, a més, segur que el final és feliç. O sigui, que la *poligonera* aconsegueix despertar la seva consciència de dona oprimida. Així doncs, si el discurs és el

mateix, què és el que canvia? Doncs la manera de comunicar aquest discurs i de desfer els tòpics i estereotips. Les dones hem aconseguit guanyar en el terreny dels drets socials, sí, però qui s'atreveix a dir que no estem discriminades? Però no som les úniques. En canvi, n'hi ha que es comporten com si estiguessin il·luminades per l'avantguarda feminista, enarborant la bandera lila més clàssica. Perquè les dones, amb la nostra bandera feminista, amb la nostra maleta plena d'apoderament, de reafirmació, de la qüestió identitària... no discriminem a qui se surt del camí marcat dels dos gèneres inamovibles? Un final encara més feliç seria que la Vane acabés *tunejada* de Jonatan i posant a la pràctica tot el que el feminisme té de flexible, de divertit i de queer.

. EL RACÓ IL·LUMINAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'illacrua | quaternsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torres Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUMINAT: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 15

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: teresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Accions per la jornada de protesta del 17-N | PÀG. 8

Un feixista a l'Ajuntament de Palma | PÀG. 9

Contra les retallades socials a les Illes Balears | PÀG. 9

CiU i la privatització de l'aigua a Catalunya | PÀG. 12

BARCELONA · VOLEN CONSTRUIR APARCAMENTS I NOUS VIALS AL VESSANT BARCELONÍ DE LA SERRA

El veïnat inicia una campanya per protegir la serra de Collserola

Diversos col·lectius de Nou Barris presenten un manifest per reclamar la participació ciutadana en el projecte de connectar la ciutat i la serra a través de setze 'portes' o corredors verds

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

L'equip de govern de l'Ajuntament de Barcelona encapçalat pel convergent Xavier Trias va presentar, fa un parell de mesos, el projecte portes de Collserola, que pretén ordenar i millorar la connexió de la ciutat amb el Parc Natural a través de setze corredors verds i equipaments. De moment, prop de 300 licitadores s'han presentat al concurs per tirar-lo endavant. Segons el calendari de l'administració, s'ha d'implementar durant els propers vuit anys, tot i que les actuacions més lleugeres es duran a terme en un termini d'entre dotze i quinze mesos. Tot i que es valoren les "ganes de millorar la transició entre la ciutat i la muntanya", des

Una imatge de la documentació que fa referència al projecte de l'Ajuntament de Barcelona

El pla s'ha d'implementar durant els propers vuit anys, però algunes actuacions es faran d'aquí a dotze mesos

del teixit associatiu i veïnal dels barris implicats i els col·lectius ecologistes i tècnics es miren amb escepticisme la voluntat del consistori de tenir una "actitud intervencionista" al Parc Natural de Collserola.

La mostra més clara d'aquest fet va ser la presentació, el dimarts 15 de novembre, del manifest *Bai-*

xem entre totes Collserola a la ciutat? El document, que compta amb el suport de les diferents associacions veïnals de Nou Barris, a banda d'altres organitzacions i entitats del districte i diversos col·lectius professionals, denuncia que les bases i la convocatòria del concurs s'han fet sense cap consulta als barris ni als col·lectius que fa anys que treballen per Collserola. El text reclama establir una "participació real", que passaria per la celebració de tallers oberts on s'escoltés "la veu dels veïns i veïnes". El proper 3 de desembre, sense anar més lluny, se celebrarà un taller participatiu sobre aquest

assumpte a l'Ateneu Popular de Nou Barris.

La proposta municipal parla de "renaturalitzar la ciutat", però, segons el manifest, això no és altra cosa que "màrqueting verd buit de contingut i no compatible amb la condició de Collserola com a Parc Natural". I és que, la construcció de nous vials o d'aparcaments al vessant barceloní de la serra són iniciatives que no farien altra cosa que "pujar la ciutat a Collserola". Els col·lectius veïnals, en canvi, aposten per preservar els valors i els recursos naturals de la serra i recuperar les activitats primàries (hortifruticultura, ramaderia, sil-

vicultura,...), per fer un ús "multifuncional" que eviti un "ús massiu descontrolat de les valls, els boscos o les rieres" del parc.

"Amenança de baixa intensitat"

El manifest ciutadà també advoca per ubicar els equipaments "a la ciutat, prop dels veïns i no enfilats a la serra", davant la pretensió de l'administració de situar-los al Parc Natural. Un dels participants de la campanya impulsada des de Nou Barris, Arnau, exposa que "es parla de donar un ús a l'hospital de Sant Llàtzer i a la masia de Can Masdeu", entre els quals hi hauria l'ampliació dels horts comunita-

ris. "Ens trobem sota una amenaça de baixa intensitat i volem veure si el seu projecte és compatible amb la nostra presència a la Vall del Masdeu", una àrea que es veu afectada per la porta número 11, la de Canyelles.

L'execució de totes les actuacions previstes pel projecte portes de Collserola suposarà una gran inversió per a la ciutat, "difícil d'assumir en un context de crisi estructural", segons s'adverteix el manifest. En aquest sentit, els col·lectius signants temen que, per fer-lo rendible, s'opti per establir-hi equipaments privats i instal·lacions turístiques, cosa que convertiria Collserola "en un parc temàtic". De fet, una de les idees municipals és la instal·lació d'un telefèric que vagi des de Valldaura fins a can Ferrer, dalt de la carena de la Vall del Masdeu. Això és una "barbaritat", opina Arnau, atès que, en aquesta àrea de la serra, no hi viu pràcticament ningú, de manera que "l'únic ús que tindria el telefèric seria turístic". El document ciutadà aposta per aprofitar les actuacions al Parc Natural de Collserola per soterrar les línies elèctriques d'alta i mitjana tensió, que han provocat incendis en repetides ocasions i, en alguns casos, passen molt a prop de les cases. El veïnat reclama que es prioritzin les petites intervencions en detriment dels enfocaments "més faraònic i constructius" i defensen que es tingui en compte "l'experiència històrica de Nou Barris, que passa per la gestió comunitària dels equipaments públics i per l'accés i l'ús respectuós de la serra".

, així està el pati

BAGES · LABORAL

La CNT alerta d'un centenar d'acomiadaments a l'Ajuntament de Manresa

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

La secció sindical de la CNT-AIT a l'Ajuntament de Manresa ha alertat que més d'un centenar de persones que conformen la plantilla laboral seran acomiadades. Aquests acomiadaments es duran a terme a partir de la no renovació de contractes temporals i contractes de relleu; tampoc no es faran més prejubilacions (extinguint les places) i faran fora la meitat d'interinatges d'aquí molt poc temps, segons ha afirmat la secció sindical. De fet, d'ençà de l'entrada convergent a l'Ajuntament, ja hi ha hagut alguns acomiadaments en diversos àmbits, tot i que, durant la campanya electoral municipal, CiU va proclamar que cap de les seves mesures d'estalvi afectarien la plantilla. Aquestes mesures són un element més del pla d'austeritat que està aplicant CiU amb l'argument que Manresa "arrossega un nivell molt alt d'endeutament municipal".

La secció de la CNT també ha criticat que el govern municipal encara no ha donat "cap documentació amb dades concretes dels acomiadaments", fet que situa les treballadores afectades en situació d'"indefensió". A més, segons dades d'aquest sindicat, "l'Ajuntament està aplicant un doble raser, ja que, per una banda, es preveuen acomiadaments i, per l'altra, s'estableixen acords amb el comitè de personal (comitè de funcionari i laboral) que beneficiaran salarialment una part de la plantilla -polícia municipal la majoria- perquè comptabilitzaran més temps com a festiu". Coincidint amb les eleccions estatals, la secció sindical de la CNT convocarà mobilitzacions contra les retallades i els acomiadaments els propers dies.

Cap a la privatització

Un dels àmbits més afectats per aquestes retallades és l'àrea de manteniment. Un terç de les treballadores del sector té contractes temporals i un altre terç es troba prop de la jubilació. Un dels delegats sindicals de la CNT acomiadat impropriadament pel govern convergent és d'aquest sector, fet que la secció ha valorat com "un continuisme de la repressió sindical vers la CNT-AIT".

Per altra banda, les retallades que patirà aquest àmbit fan pensar -segons ha afirmat el sindicat CNT-AIT- que, a la llarga, "el sector es privatitzarà i externalitzarà aquestes tasques a una empresa privada".

BARCELONA · RECENTMENT, ELS AGENTS HAN ESTAT CONDEMNATS PER TORTURAR UNA PERSONA

L'Ajuntament suspén de sou i feina els dos guàrdies urbans del cas 4F

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Barcelona -a diferència del que ha passat en d'altres casos- ha decidit suspendre de sou i feina els dos agents de la Guàrdia Urbana que van ser testimonis clau del cas 4F i que, recentment, han estat condemnats per infringir tortures greus a un ciutadà de Trinidad i Tobago. Així doncs, aquests policies ja no treballen al cos ni reben cap nòmina. No és descartable, però, que, tot i la decisió del consistori, els sindicats policials (amb majoria de representants del SAPOL) estiguin retribuïnt la nòmina dels agents des d'un fons destinat especialment a l'ajut de policies condemnats. La creu de la decisió de Xavier Trias ha estat l'increment del 15% dels efectius destinats a les unitats d'antidisturbis de la Guàrdia Urbana, UPAS i UNOC, que incorporaran 36 persones i arribaran a un total de 235 agents antidisturbis.

Un miler de persones

L'expressió més escoltada el 12 de novembre a la tarda a Barcelona durant la manifestació de protesta pel cas 4F va ser *mntatge*. Basant-se en aquesta convicció, les familiars i

Diverses manifestants es posen testos al cap per simbolitzar el muntatge policial

amigues de totes les persones que han patit l'emprisonament arran de les declaracions dels policies Victor Bayona i Bakari Samyang van reclamar la reobertura del cas. Creuen que el principi de veracitat de la versió policial dels fets ha quedat seriosament qüestionat per la recent sentència per tortures con-

tra els agents. Cal recordar que Rodrigo Lanza encara està empresonat i que Patricia Heras es va suïcidar per evitar el seu reingrés al centre penitenciari de Wad-Ras. El gruix de la marxa va arribar a la plaça de Sant Jaume, on es va llegir el comunicat davant d'un cordó policial dels Mossos i amb l'absència

excepcional d'agents de la policia municipal. A través de la nova web www.desmontaje4f.org, s'ha fet una crida per recopilar tots els casos judicials de denúncies per agressions o tortures on apareguin els números de placa 24-738 (Bakari) i 24-751 (Victor) per poder consolidar la petició de reobertura del cas.

ESTAT ESPANYOL · MÉS D'UNA VINTENA DE CAMPUS UNIVERSITARIS S'AFEGEIXEN A LES MOBILITZACIONS

Ocupacions d'aules, acampades i assemblees per la jornada del 17 de novembre

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La setmana de lluita per a l'ensenyament preparatòria de la vaga general d'universitats i instituts del dijous 17 de novembre arrenca abans del previst. La matinada del 15 de novembre, desenes d'estudiants van dormir al campus de la Ciutatella de la Universitat Pompeu Fabra i a la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia del campus de Bellaterra de la Universitat Autònoma de Barcelona. A la UPF, hi van passar la nit una setantena de persones, després de fer una assemblea al vestíbul central de l'edifici, que va donar pas a diverses activitats i a la col·locació de pancartes de cara a l'endemà. A la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, un centenar d'estudiants es van tancar a la nit en defensa de la universitat pública i contra les retallades del govern de CiU. El mateix dilluns, van fer una cercavila pel campus de Bellaterra,

que va finalitzar amb un tall de trànsit a l'AP-7 i la B-30. Al·l'ini de la mobilització, va saltar la polèmica arran d'un comunicat del degà de la facultat, Salvador Cardús, que, segons han denunciat algunes estudiants mobilitzades, prioritzava "els drets individuals de fer classe per sobre dels drets col·lectius en defensa d'una universitat de qualitat". La mobilització, però, va superar de llarg el marc estudiantil i va rebre l'impuls i el suport de tota la comunitat universitària, encapçalada per gran part del professorat i el personal d'administració i serveis. Al campus de la UPC, a l'avinguda Diagonal de Barcelona, s'ha confirmat una acampada reivindicativa el dimecres 16 de novembre a la vespre i una llarga jornada de protesta l'endemà, que arrenca amb un tall de trànsit i una columna de manifestants que anirà fins al centre de la ciutat. L'assemblea de la Facultat de Farmàcia de la UB també ha decidit secundar la protesta. El campus Mundet i el campus Raval de la UB també tenen

un calendari d'actes previs a la jornada de vaga. La manifestació unitària a Barcelona s'ha convocat el dijous a les 6 de la tarda a la plaça de Catalunya. No només s'ha consolidat entre diferents sectors afectats, sinó també territorialment. El dijous 17, s'ha convocat una manifestació a Lleida, que sortirà a les dotze del migdia des del rectorat de la UDL. L'Assemblea de la Comunitat Universitària de Palma, el dilluns 14, va dur a terme una acció de "tancament" dels seus espais a causa de les retallades, on es va representar la "mort" de l'educació pública. Aquesta acció, que va recórrer diverses facultats i també va passar pel metro, va servir per convocar a la vaga del dia 17 i a la manifestació que començarà aquell dia a la plaça del Tub de Ciutat a les dotze del migdia. A València, el punt de trobada és a les 12 del migdia a la Facultat de Geografia i Història i, a Girona, davant del rectorat de la UDG. A Tarragona, es mobilitzaran a la mateixa hora des de la plaça Imperial Tarraco. A Alacant -on hi

haurà una prèvia amb una acampada el 15 i el 16 de novembre (davant l'escultura de la mà de la universitat) i a Castelló (a la plaça de la Independència) també han previst protestes simultànies. Més d'una vintena de centres d'ensenyament superior secundaran la vaga arreu de l'Estat espanyol. A l'ensenyament secundari, el primer centre que va anunciar que s'afegia a la protesta va ser l'institut Francesc Macià de Cornellà de Llobregat (@AESMacia), que ja comptava amb l'experiència del tancament d'estudiants, pares i mares d'alumnes i professorat que van fer la vigília de la jornada de lluita global del 15 d'octubre. Ara, aquella iniciativa s'ha estès a instituts del Maresme, com el Jaume Almera de Vilassar de Dalt i d'altres centres de la comarca, que han convocat una manifestació el migdia del 17-N davant l'estació de RENFE de Mataró. Des del municipi vallesà de Sabadell, també arriben informacions d'una forta mobilització entre l'alumnat de secundària de la ciutat.

, així està el pati

ILLES BALEARS · ANTONIO ENSEÑAT VA COL·LOCAR UN "ARTEFACTE EXPLOSIU" I VA FORMAR PART DE GRUPS FEIXISTES

El batlle de Palma fitxa un antic franquista exaltat com a assessor

Enric Borràs Abelló
redaccio@setmanaridirecta.info

L'assessor de districte de l'Ajuntament de Palma Antonio Enseñat Font va ser condemnat el 1975 per haver col·locat un "artefacte explosiu" al vestíbul del *Diario de Mallorca*; el 1977 va ser detingut per desenvolupar activitats d'extrema dreta i va formar part de l'Organización Juvenil Española, de l'Asamblea Provincial de Joves franquista, dels Círculos Doctrinales José Antonio i de la coalició d'extrema dreta Unidad Nacional. Des del mes de juliol, però, treballa pel batlle de Palma, Mateu Isern, tot i que ben poca gent sap ben bé quina feina fa dins l'Ajuntament.

Enseñat -nascut a Palma el 14 de setembre de 1953- és un dels quatre assessors de l'Ajuntament de Palma des del dia 27 de juliol. Fa anys que va entrar al PP i ja ha tingut d'altres càrrecs a l'administració, però té un passat més fosc, que arrela profundament als entorns del franquisme tardà i l'extrema dreta de la transició. El seu antecedent més escandalós és, segurament, la implicació en un atemptat contra el *Diario de Mallorca* perpetrat la nit del 22 de novembre de 1974.

Aquella nit, quan faltaven vint minuts per la 1 de la matinada, a ell i a cinc companys seus amb qui caminava per la Rambla, se'ls va acudir atemptar contra el *Diario de Mallorca*, segons van confessar durant el procés judicial i tal com

A l'esquerra, portada on el diari parla de l'atemptat. A la dreta, es fa referència a la sentència imposada

recull la notícia de la condemna, publicada al mateix diari uns mesos després. Van llançar una traca de revetlla de l'època -un potent explosiu pirotècnic- al vestíbul del diari que, quan va esclatar, va incendiar els exemplars que hi havia acumulats. Els autors van arrencar a córrer, però dos periodistes en van aconseguir atrapar un, Antonio Enseñat Font, que llavors era de l'Organización Juvenil Española i feia el servei militar. Després de l'interrogatori, es va saber qui eren els altres implicats.

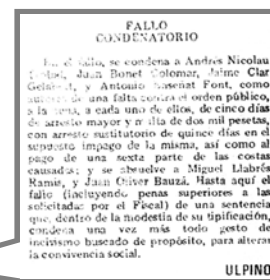
L'endemà de l'explosió, el periòdic afectat va obrir la portada amb la notícia: "Artefacte explosiu contra *Diario de Mallorca*"; i l'a-

vantítol afegia: "De considerable potència". L'endemà, fins i tot el ministre de Turisme franquista León Herrera va condemnar l'atemptat, que, segons la sentència del tribunal, es va fer "amb afany d'alterar lleument l'ordre i la convivència social". Amb tot, tan sols van condemnar els implicats a cinc dies d'arrest i una multa de 2.000 pessetes. Cal recordar que tot això va passar sota l'administració franquista.

Segons fonts oficials de l'Ajuntament de Palma, l'actual batlle no sabia res de l'atemptat ni de la condemna, tot i que admeten que coneixia Enseñat d'abans. Però les activitats d'ultradreta de l'asses-

or de Mateu Isern no es van acabar aquí. El nom d'Antonio Enseñat Font torna a sortir a les heme-roteques, concretament, als diaris del 3 de febrer de 1977. El dia abans, l'havien detingut en una operació contra grups d'extrema dreta i d'extrema esquerra a diversos llocs de l'Estat espanyol. Segons *El País* de l'endemà, Enseñat formava part dels Círculos Doctrinales José Antonio i el van arrestar per interrogar-lo, "depurar les seves activitats polítiques" i investigar si estava implicat "en fets delictius".

Aquesta detenció tampoc no va aturar les seves activitats d'extrema dreta i, a les eleccions de 1979, Enseñat es va presentar com

a candidat al Congrés per la coalició Unión Nacional, encapçalada per Blas Piñar, que va aconseguir un escó. Llavors, Enseñat encara formava part dels Círculos Doctrinales José Antonio, però a Unión Nacional també hi havia membres de Fuerza Nueva, la Falange de las JONS, la Comúnión Tradicionalista, l'Asociación de Jóvenes Tradicionalistas i la Confederación Nacional de Combatientes.

A partir d'aquí, és més complicat seguir el rastre de l'assessor, tot i que torna a aparèixer el 2004, al Butlletí del Parlament, on consta com un dels treballadors de l'Institut Balear de Turisme (Ibatur) sota el govern de Jaume Matas. Matas, el llavors conseller de Turisme, Joan Flaquer i l'Ibatur s'investiguen en nombrosos casos de corrupció que afecten l'últim govern popular. Actualment, Enseñat és assessor de districte de l'Ajuntament, però, segons fonts municipals, no està ben clar quines funcions té i fins i tot en dubta el funcionari.

ILLES BALEARS · EL GOVERN HA TANCAT L'AIXETA A TOTA MENA D'ASSOCIACIONS I COL·LECTIUS, SOBRETOT ALS QUE S'HAN OPOSAT AL PP

La societat civil desafia el president popular José Ramón Bauzá

Directa Mallorca
redaccio@setmanaridirecta.info

Milers de mallorquins i mallorquines, convocades pel mig centenar d'entitats i sindicats que formen el nou Consell de la Societat Civil de l'illa, es van manifestar el dissabte 12 de novembre pel centre de Palma darrere una pancarta amb l'eslògan *Prou de retallades als drets de la ciutadania*. La protesta era un clar desafiament al president José Ramón Bauzá, que ha tancat l'aixeta a tota mena d'associacions i de col·lectius, sobretot als que s'han

oposat al PP des de sempre. La manifestació va ser un èxit i, segons l'organització, va aplegar més de 10.000 persones, tot i que l'estimació que va poder fer la DIRECTA va ser de prop de 4.000. El president de l'Obra Cultural Balear, Jaume Mateu, va fer de portaveu del Consell i va avisar que la protesta és "un toc d'atenció" a Bauzá i el "tret de sortida d'una campanya que tot just comença". Les entitats protesten per la retirada de subvencions aprovades i per projectes que ja s'han fet, però, sobretot, es queixen de les retallades que afecten la sanitat, l'educació i els serveis so-

Manifestació contra les retallades socials celebrada a la ciutat

cial. Quan faltava tot just una setmana per les eleccions, la manifestació es va convertir en una temptació per als partits polítics, que van intentar treure'n profit. Els candidats al Congrés del PSOE, la coalició PSM-IV-ExM i EU s'hi van fer notar i van parlar davant les càmeres. Això va causar malestar entre algunes de les entitats organitzadores, però, de fet, ja hi havia alguns col·lectius que no s'havien adherit al Consell perquè tenien por que els utilitzessin. A la protesta, tampoc no hi van faltar dirigents, diputats, i fins i tot antics consellers.

, així està el pati

GIRONA · PASSEN DE LA PROTESTA A LA PROPOSTA I CREEN UNA XARXA SOLIDÀRIA PER ATENDRE LES NECESSITATS SANITÀRIES DE LA GENT

La comarca de la Selva interior passa a l'acció per la sanitat pública

Ivan Santiago
girona@setmanaridirecta.info

Dos mesos llargs d'ocupació ininterrompuda dels CAP de la comarca, talls de carretera per informar la ciutadania, manifestacions pels carrers dels pobles afectats, accions de denúncia a les institucions, taules informatives, consultes populars, xerrades, passis de vídeo, espectacles, actuacions, escrits, butlletins, webs, blocs... Infinitat d'iniciatives populars per protestar contra les retallades en matèria de sanitat i, més concretament, contra el tancament dels serveis nocturns d'urgències dels CAP de la Selva interior. Aquesta riuada de protestes sense aturador ha fet un salt, un pas més en el camí de l'autoorganització, la solidaritat i el suport mutu. La gent de la Selva ho ha vist clar, han passat de la protesta, sense abandonar-la, a la proposta. S'estan organitzant per crear alternatives al silenci i la desatenció que està imposant l'administració a la població, amb la seva política de retallades en sani-

La població ha ocupat durant més de dos mesos els Centres d'Atenció Primària de la comarca

Les vilatanes gestionaran íntegrament un mòdul alternatiu d'atenció mèdica a Arbúcies

tat, educació i serveis socials. El que va començar de manera espontània, inconnexa i deslocalitzada s'està convertint en una xarxa solidària cada cop més ferma, estable i cohesionada. Un exemple, sense anar més lluny, és la futura creació d'un mòdul alternatiu d'atenció mèdica al municipi d'Arbúcies, una iniciativa gestionada íntegrament per vilatanes i personal sanitari voluntari. Un altre exemple, no menys ambiciós, és la creació i habilitació d'un servei d'ambulància popular que possibiliti el trasllat de persones malaltes als centres sanitaris. Aquestes iniciatives demostren, una vegada més, que la cooperació entre les persones és una realitat factible i una eina útil i necessària davant l'abandó de la població per part dels governs.

L'origen: la retrobada de dues generacions

El binomi que tradicionalment acostuma a contraposar gent jove i gent gran, en el cas dels pobles del baix Montseny, les Guilleries i la

Selva, s'ha desfet. L'origen del conflicte i, amb ell, l'autoorganització es remunta a mitjans d'aquest estiu passat. En només quatre mesos, aquestes persones han estat capaces d'organitzar-se localment, de generar una xarxa de poblacions afectades i, tot seguit, engegar propostes i alternatives. Cap al mes de juny, els rumors i les sospites que el govern de la Generalitat volia tancar les urgències nocturnes de set CAP de la Selva interior es van anar fent realitat. Davant d'aquestes sospites, la gent de diverses poblacions afectades pels tancaments, de manera inconnexa, va començar a interpellar i demanar informació i respostes a l'administració catalana. En aquests cas, com en molts d'altres, les respostes van ser evasives, fugides d'estudi o, directament, mentides. Les representants de la Generalitat al territori van negar en tot moment que es preveïés –i molt menys que estigués a l'agenda– qualsevol retallada en l'àmbit de l'atenció primària. Com resa l'eslògan d'una coneguda superfície comercial, *la gent no és tonta*, tot i que la classe política governant a voltes ho pensi. Van començar a indagar i contrastar i, finalment, van descobrir que els plans eren uns altres i que hi havia un full de ruta clar i preestablert que caminava cap a la

privatització de la sanitat i, més concretament, cap al tancament efectiu del servei nocturn d'urgències de set CAP: els de Breda, Arbúcies, Sant Hilari, Anglès, Sils, Vidreres i Hostalric. El tancament d'aquests centres, en una comarca com la Selva, té una rellevància

El tancament efectiu del servei nocturn d'urgències de set CAP afecta una cinquantena de pobles de la zona

important. Una cinquantena de pobles es veuen afectats per aquesta retallada, ja que, cadascun d'aquests centres fa atenció a diverses poblacions veïnes. A partir de llavors, va començar una carrera de fons i, alhora, contra-rellotge per organitzar la resposta i la lluita contra aquests plans privatitzadors i intentar treure l'entrellat de tota la informació d'aquest procés que el govern de CIU està aplicant amb tant de secretisme. El 21 de juliol es va organitzar el primer acte de protesta i el 27 d'agost va néixer la pla-

taforma Units pel CAP, després d'una manifestació pels carrers de Santa Coloma de Farners, que va acabar a les portes del Consell Comarcal de la Selva. La protesta es va convocar amb la intenció de pressionar aquest ens públic perquè és mullés en el conflicte a favor de la població de la comarca. A partir de llavors, les protestes es van estendre com una taca d'oli i, fins avui, la plataforma ha protagonitzat innumerables actes de protesta i de denúncia.

Estafes, mentides i cintes de vídeo

Durant aquests mesos de conflicte, l'actitud de les diferents interlocutores de l'administració catalana ha estat monolítica: hermetisme, manipulacions, mitges veritats i mentides senceres. Aquest joc d'engany es remunta a la campanya electoral de CIU, durant la qual el partit conservador es va comprometre a no fer retallades en sanitat. El govern també s'ha negat a publicar les dades que reclama la plataforma, que són el nombre d'urgències vitals que han atès els CAP de la comarca durant aquests anys de funcionament. Unes dades que demostrarien la perillositat i la temeritat que suposa el tancament d'un servei que dona cobertura sanitària

a milers de persones. En referència al requeriment d'aquestes dades, existeix un document de vídeo gravat per un videofacionat, on el president Mas, davant d'un grup de manifestants que l'interpel·laven en referència a aquesta qüestió, es compromet a facilitar aquestes dades mitjançant el director dels Serveis Territorials de Salut a Girona,

El govern s'ha negat a publicar el nombre d'urgències vitals que han atès els CAP de la comarca durant els darrers anys

Josep Trias. En comptes de proporcionar aquesta informació, el govern de CIU va optar per la via del diàleg de sords. Va facilitar una estadística absolutament diferent i els va presentar un informe on es plasmava el nombre d'urgències bàsiques i de malalties cròniques. Fruit d'aquest silenci, un grup d'activistes van decidir passar a l'acció i es van encadenar al vestíbul de les oficines d'atenció a la ciutadania de Girona per protestar pel menyspreu

, així està el pati

i la manipulació rebudes per part de les representants del govern. Però la resposta va ser igual de sorda, ja que el cap del servei d'atenció a les usuàries de l'Institut Català de la Salut (ICS), Xavier Burjons, després d'intentar resoldre el conflicte lluny de la premsa, ve entregar a les *encadenades* exactament el mateix document que va propiciar aquesta acció, un recull de dades referents a casos banals atesos pels CAP de la comarca. Res a dir sobre les declaracions *bomba* del conseller de salut Boi Ruiz, en què afirmava que "la salut depèn d'un mateix, no de l'Estat". O la no menys inquietant afirmació que "la salut és un bé privat". Tota una declaració d'intencions del futur que haurà d'enfrontar la sanitat pública. Cal recordar que fins i tot Amnistia Internacional ha censurat i lamentat aquestes declaracions del conseller. Aquestes situacions només són una petita mostra de la quantitat de maniobres que ha fet el govern per esquivar el debat

L'estalvi del tancament del servei equival al que es gasta la Diputació de Girona per pagar a 23 dels seus càrrecs

davant una situació tant sensible. La plataforma també lamenta el silenci corporativista sobre la qüestió de la majoria de partits d'àmbit nacional. Denuncien, per exemple, que l'estalvi que representa el tancament d'aquest servei segons el govern és d'un milió d'euros, és a dir, el mateix que gasta la Diputació de Girona en 23 assessores i càrrecs de confiança escollits a dit per CIU, PSC i ERC. D'altra banda, critiquen que els càrrecs governants hagin posat un preu tan baix a la vida de la gent.

La xarxa popular de suport mutu aplega persones que formen part de diferents generacions

Membres de la plataforma llegeixen un manifest durant un concert a La Mirona

Tall de trànsit i manifestació al municipi d'Hostalric

GIRONA · L'AUGMENT DE L'ATUR TAMBÉ ÉS OBJECTE DE DEBAT I TREBALL COMUNITARI A LA PLATAFORMA

Cooperació, alternatives i suport mutu

I.S.
girona@setmanaridirecta.info

Aquesta lluita tan específica en defensa dels CAP està esdevenint un veritable exercici de democràcia directa i una demostració de la capacitat de les persones per autoorganitzar-se i teixir xarxes de suport mutu per fer front a les polítiques antisocials dels governs. El debat de la protesta va més enllà de la qüestió concreta. Des de la plataforma, s'estan engegant iniciatives i debats per construir alternatives davant la manca de solucions per contrarestar els efectes de la crisi

per part de la classe governant. Qüestions com l'augment de l'atur en aquestes poblacions són objecte de debat i treball comunitari, amb l'objectiu d'impulsar alternatives i solucions col·lectives. Els dos exemples més immediats i tangibles són el del mòdul i l'ambulància, un projecte molt avançat que cada dia que passa pren més força. A hores d'ara, la comissió jurídica de la plataforma fa un seguiment del projecte per blindar-se davant de qualsevol atac de tipus competencial, legal o sanitari.

L'Ajuntament d'Arbúcies ja ha donat llum verda a la instal·lació del mòdul al costat del

CAP de la localitat. D'altra banda, s'està contactant amb professionals sanitàries i organitzacions com Metges sense Fronteres per oferir, mitjançant el voluntariat, aquesta atenció mèdica que l'administració ha usurpat a la comarca des del mes de setembre. També s'està preparant un servei popular d'ambulàncies -un projecte que també segueix la comissió jurídica- i, paral·lelament, s'està parlant amb empreses dedicades al muntatge de vehicles sanitaris per aconseguir-ne o condicionar-ne un. La gent de la Selva ha pres la iniciativa i sembla que no es vol quedar palplan-

tada davant les polítiques privatitzadores del govern i els seus efectes.

Expectatives i futur

Si el tòpic diu que el futur és incert, la certesa és que la lluita no s'atura. La Plataforma Units pel Cap adverteix que les mobilitzacions "no s'aturaran" mentre el govern continuï posant preu a la salut de les persones, mentre es continuï "imposant a cop de decret" unes mesures tan dràstiques i amb una afectació tant gran, "sense l'opció d'endegar cap mena de debat públic o cap procés de consulta ni de consens".

Asseguren que continuaran "assenyalant les persones culpables del desballestament del sistema públic en pro del capital privat, que estan convertint un bé comú de tota la ciutadania en un negoci per lucrar encara més les grans empreses". Així ho demostren els més de dos mesos de presència constant i periòdica al carrer, amb tot tipus de mobilitzacions, protestes i iniciatives.

Malgrat les dificultats, el cansament i les pressions, la gent de la comarca de la Selva, obstinadament, continua compromesa amb un lema: *Amb la salut no s'hi juga, la Selva unida present i en lluita!*

, així està el pati

CATALUNYA · AGBAR S'HA MOSTRAT INTERESSADA EN COMPRAR AIGÜES DEL TER LLOBREGAT, ADSCRITA AL DEPARTAMENT DE TERRITORI

El govern convergent vol privatitzar la gestió de l'aigua

Marc Rude

redaccio@setmanaridirecta.info

Sempre al servei dels interessos de l'empresari català, ara, l'executiu convergent avança cap a la privatització del sistema públic de gestió del cicle integral de l'aigua, amb Aigües del Ter-Llobregat (ATLL) al capdavant. Un deute multimilionari fruit d'anys de mala gestió pressupostària serveix com a excusa a CiU per començar la subhasta d'aquest recurs imprescindible per a la vida.

Aigües del Ter-Llobregat (ATLL) és una empresa pública adscrita al Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat. Creada l'any 1990, és responsable de l'abastiment d'aigua en alta (és a dir, la gestió del líquid des del punt d'extracció fins que arriba als dipòsits municipals) a les usuaris de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i les comarques del voltant, un total de 4,5 milions de persones. És una empresa estratègica per garantir el subministrament a la població. No obstant això, el govern català projecta l'externalització de la seva gestió. Aigües de Barcelona (Agbar), gran multinacional que, al seu torn, és responsable de l'abastiment en baixa (des dels dipòsits municipals fins a l'aixeta) del 80% de la població, ja s'ha mostrat interessada en comprar.

Desregularització del sector

Paral·lelament a la privatització d'ATLL, el govern de CiU està aplicant retallades salvatges als pressupostos de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), ens públic dependent de la Generalitat que s'encarrega de les competències en matèria hídrica i de la regulació del cicle integral de l'aigua. El nou director nomenat pel govern d'Artur Mas, Leonard Caracolé, ha estat el responsable de medi ambient d'Ag-

L'excusa per aplicar aquestes mesures és el deute de 1.350 milions que arrossega l'ACA

bar durant molts anys. Un membre de la plataforma Aigua és Vida, Jaume Delclòs, argumenta que "no es vol un regulador fort, sinó un de flux que estigui al servei del sector privat, com ara Agbar".

L'excusa per aplicar aquestes mesures és el deute de 1.350 milions d'euros que arrossega l'ACA. Si

Protesta celebrada el 9 de novembre davant la seu de l'Agència Catalana de l'Aigua

> Suez i La Caixa ostenten el poder des de la torre Agbar

Des de seva la torre fàbrica de la plaça de les Glòries, el gegant empresarial barceloní Aigües de Barcelona (Agbar) lidera el Grup Agbar, un holding multinacional que actualment és propietat de la transnacional francesa Suez (amb un 75% del capital) i de La Caixa (24%). El grup està

molt present als països del sud -especialment a l'Amèrica Llatina-, on s'ha lucrut, precisament, gràcies a polítiques com les que ara vol aprovar CiU. Tot i obtenir uns beneficis anuals de 160 milions d'euros i haver incrementat un 30% les retribucions dels càrrecs directius durant els dar-

ters anys, el 2007, l'empresa va forçar la plantilla a pactar un ERO, que va costar 4,5 milions a les arques públiques. Per si fos poc, el comitè d'empresa denuncia que l'acord s'està incomplint, cosa que suposaria una violació de l'article 44 de l'Estatut dels Treballadors.

ens preguntem per l'origen d'aquesta xifra, trobem que l'organisme ha estat infrafinançat des del moment de la seva creació, ja que s'ha encarregat de més funcions de les que li pertocaven per llei i això no s'ha vist reflectit als pressupostos. El deute ha anat augmentant any rere any, amb el successiu consentiment del Parlament, i el cost de les mesures d'emergència contra la sequera del 2008 i de la construcció de la dessalinitzadora del Prat de Llobregat encara l'han incrementat més. A més dels crèdits bancaris (1.222 milions), l'ACA també deu 230 milions a empreses proveïdores i ajuntaments.

Com acostuma a passar, les primeres damnificades pel procés de privatització han estat les treballadores. L'agència ha pagat 42.000 euros a la consultoria britànica Deloitte perquè faci un estudi de reestructuració de l'organisme, un procés que, probablement, comportarà un ERO que pot afectar un per-

centatge important de la plantilla. El cost del personal laboral només representa un 6% de la despesa de l'agència i menys d'un 1% del deute actual. De fet, aquest any, l'ACA i ATLL hauran de gastar més per pagar els interessos bancaris (64,4 milions) que no pas en personal (45,8). El portaveu del comitè d'empresa de l'ACA, Óscar Abad, declara que "és obvi que l'eliminació de llocs de treball no té a veure amb la millora de la situació econòmica, sinó amb la política governamental actual de destrucció de les institucions públiques".

El cost de l'aigua

La major part del cost total de l'aigua que consumim prové de la complexa infraestructura que requereix el seu subministrament: conduccions, depuradores, dessalinitzadores... El cost de la construcció i el manteniment d'aquest capital físic, que és independent de si el consum és elevat o no, és el

que s'anomena *cànon de l'aigua*, una tarifa fixa que s'inclou a la factura del servei i que representa la principal font d'ingressos de l'ACA. El problema és que l'import que es paga pel cànon és inferior a la despesa real que ha de finançar, cosa que ha comportat l'endeutament de l'agència. Jaume Delclòs afirma que "el cànon potser s'ha d'augmentar, però fent un exercici de transparència perquè se sàpiga per què s'està apujant". La privatització, però, encara agreujaria més el problema, ja que, "a més del cost real d'extracció i distribució, haurem de pagar el deute i els beneficis de l'empresari", remarca Delclòs. De tota manera, es preveu un augment important de les tarifes; i encara més dins un model privat, on les usuaris passaran a ser clientes. Privatitzar els guanys i socialitzar les pèrdues.

L'aigua és vida

Per afrontar aquesta situació, s'ha constituït la plataforma Aigua és

vida, que agrupa representants dels sectors veïnal, sindical i ecològic en lluita contra la privatització del servei d'aigües. El 9 de novembre, el col·lectiu va protagonitzar una protesta davant la seu de l'ACA per denunciar les retallades, els acomiadaments i la previsible reducció dels estàndards ambientals. La plataforma recorda que "la gestió per part d'una empresa privada tindrà com a primera prioritat l'obtenció de beneficis, en detriment de la qualitat del servei i les prioritats socials, laborals i mediambientals". Amb el servei en mans privades, no hi ha garanties que s'inverteixi per millorar-lo i també és probable que s'incentivi el consum d'aigua, que s'havia mantingut a nivells força acceptables durant els últims anys.

Aigua és Vida convida tothom a involucrar-se a les properes mobilitzacions. El 16 de novembre, l'hotel NH Constanza de Barcelona acull una conferència, on el conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Recoder) i la directora general de l'aigua de l'Estat espanyol (Marta Moren) han convocat el gran capital. L'entrada costa 1.200 euros, per presentar el *producte* davant els seus potencials compradors.

Cap a una gestió integral i participativa

"L'aigua és vida. La gestió de l'aigua ha de ser pública i la participació ciutadana, la transparència i el control social han de ser els eixos vertebradors d'aquest servei públic". Aquesta és la proposta que presenta Aigua és Vida per fer front a un model de gestió mal formulat, excessivament fraccionat, ara, susceptible de ser objecte d'una privatització més o menys encoberta. Delclòs recorda que la in-

Les infraestructures les hem pagades "entre totes", recorda Aigua és Vida

fraestructura l'hem pagada "entre totes" i apunta que, "com a ciutadania, hem d'exigir un model integral, amb una gestió unificada, coordinada, participativa i sotmesa al control social: els ciutadans no estem pagant perquè uns (...) s'embutxaquin el diner públic".

Breu diccionari del 15-M

El moviment social que va néixer arran de la manifestació del 15 de maig de 2011, conegut amb el nom de 15-M, ha estat viscut de moltes maneres diferents per les persones que, d'alguna o altra manera, hi han pres part. Des de les acampades a diverses ciutats de l'Estat espanyol fins a la constitució o reactivació de les assemblees de barri, són moltes les aportacions i experiències que ha generat el moviment. Les entrades d'aquest diccionari repassen, amb un to jocós però alhora àcid i no exempt de crítica cap a certes actituds o concepcions, alguns dels conceptes clau que han marcat el 15-M des del seu naixement i, al mateix temps, ofereixen una visió distesa del moviment en el seu conjunt.

Charly Reyes
afons@setmanaridirecta.info

ACAMPADA: Durant anys, la pràctica en campaments d'estiu, esplais i vacances alternatives ha permès que la gent adquirís una gran perícia en l'organització d'acampades. Gràcies a Quechua (vegeu entrada) o Northface, no és difícil muntar una tenda o construir-se un bon aixopluc del fred. L'acampada és una eina molt potent del 15-M –mostra de la seva capacitat itinerant i nòmada– i, alhora, una bona fira de coneixements aplicats. El debat sobre l'abandó de l'acampada va ser el debat més seriós i complex que va abordar el moviment del 15-M.

ÀGORA: A alguna universitària d'alguna branca d'humanitats, se li va acudir veure en el 15-M el meravellós escenari d'una pel·lícula de grecoromanes, amb els seus mercats, les seves converses al carrer, els seus cèsars incipients, els seus sofistes a dojo, etc.

ALTERCAT: Paraula tabú en el 15-M. La premsa ha dit a les integrants del moviment que res d'altercats; Rubalcaba els ha dit que res d'altercats. El 15-M, com a bon moviment cívic, o-beeix, mai no mana.

ANTISISTEMA: Nova figura de l'anarquista creada per la premsa com a encarnació del mal i que s'infiltra en els moviments per destruir-los. El 15-M, com a moviment responsable, denuncia –i, si es donés el cas, entregaria– aquelles antisistema que sobrepassessin, encara que fos mínimament, el *dictatum* establert.

APOLÍTICA: Als antics diccionaris, simplement, feixista. En el 15-M, pren la forma de persona que pretén rebaijar les potencialitats revolucionàries durant els primers moments per evitar *desbordaments*.

ASSEMBLEA: Suposadament, òrgan de decisió de cada plaça. En realitat, es tracta d'una entelèquia que, en un primer moment, era un *speaker's corner*, però que va acabar sent controlada per una camarilla d'antigues cares conegudes de les labors de gestió dels moviments socials.

A DALT I A BAIX: El moviment del 15-M ha decidit posar fi a la dreta i a l'esquerra (vegeu entrada) i reconèixer, en lloc seu, els conceptes de *a dalt i a baix*. Aquesta nova concepció, però, no canvia l'estat de les coses, només implica el reconeixement del servilisme de les persones que es troben a baix.

BANCA: Cap de l'Estat. El 15-M vol que es porti bé, que doni crèdit, que perdoni altres persones. Com a molt, el moviment pretén estatitzar-lo si té pèrdues.

BARRIS: Es diu del moviment mític que havia de prendre forma des del node principal als nodes perifèrics. Extrapolació de la teoria del Che de molts Vietnams, que ara pren la forma de molts barris. El que passa és que, als EUA, no els interessa el que passi als barris i, tret de l'existència d'unes quantes voluntarioses adherides als Vietcong locals, la capacitat dels barris de fer una *ofensiva del Tet* és més que limitada.

'BOTELLÓN': Una de les tradicions més ancestrals recuperades pel 15-M, autèntic espai de socialització política i de nihilisme suïcida de diverses generacions. Les més puristes i cíviques del moviment consideren que el *botellón* no és revolució i que hi ha agents pakistanesos i xineses que intenten boicotejar la llei seca.

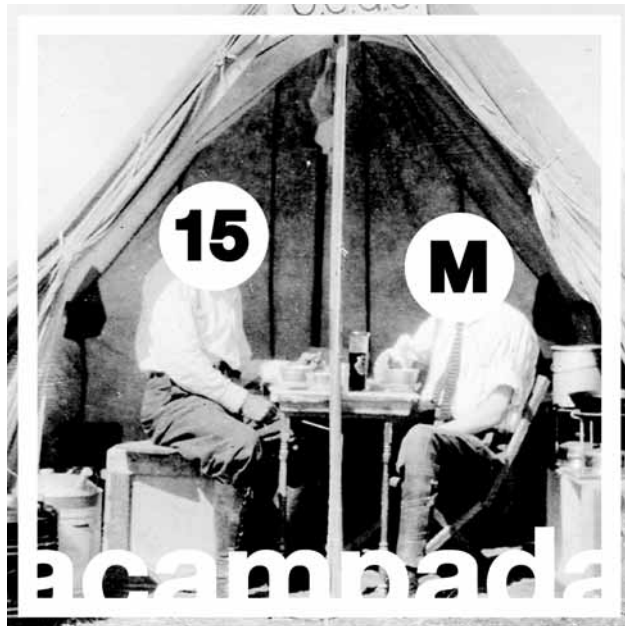
CONSENS: Paraula màgica del moviment. Fins i tot podríem considerar-la una ideologia imposada.

MIRALLS Sara Lovera
“A Mèxic, les dones són assassinades pel sol fet de ser dones” pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
Pallassos que treballen als hospitals per millorar la qualitat de vida de la mainada pàg. 6 i 7

DIRECTA 250
16 de novembre de 2011

IL·LUSTRACIONS:
Pere Tubert

CONTRAPODER: Manera que tenen les noves pensadores de referir-se a l'oposició a les imposicions de l'Imperi. En realitat, es tracta d'una infantilització dels tòpics del Bé i del Mal que tan bé ha manufacturat el Capital a través de pel·lícules sense parió com *Matrix* o *La Guerra de les Galàxies*.

COOPERACIÓ: Com que hi ha moltes *oenageres* a l'atur perquè les organitzacions governamentals no els donen feina per anar a fer de missioneres colonials a l'Àfrica o Amèrica, la paraula ha ressonat amb força dins el moviment.

CRISI: Invent de Warren Buffett per guanyar més diners. Això va fer que Stéphane Hessel (vegeu entrada) s'indignés, en veure perillar la seva suculentament pensió.

DACIÓ EN PAGAMENT: (Vegeu també l'entrada banca.) Al país amb la mitjana més elevada de titulades universitàries, sembla que ningú no llegeix

la lletra petita quan firmava hipoteques en plena eufòria del capitalisme popular. Ara, la gent vol que es faci justícia i que els deutes no la perseguixin. Antigues paraules com *expropiació* o *okupació* han quedat relegades, ja que tenen reminiscències antisistema (vegeu entrada) i això ja no *mola*; i, si no *mola*, la premsa no et fa cas.

DEMOCRÀCIA: Al crit de "que no, que no ens representen", les ciutadanes volen recuperar la democràcia atenciosa de l'agora (vegeu entrada), sempre amb el record present que ni les meteges (estrangeres) ni les esclaves (antiga classe obrera, lumpen, tercermundistes) poden participar-hi. Doncs això, que cal deixar una mica de participació a la classe mitjana en el repartiment del pastís.

DESNONAMENT: El 15-M, en el seu fervor per la propietat privada i com a mostra del seu ecumenisme catòlic, està disposat a aturar-ne qualsevol.

DRETS: Es diu de l'adquisició de la retòrica romana segons la qual tot ha d'estar enquadrat sota l'Imperi d'alguna llei.

FACEBOOK: Eina inventada per la CIA perquè ens coneguem millor, ens diguem on ens juntem, allò que ens agrada fer i a quina hora. I, a sobre, els pengem les fotos.

FIRMA: En tot moviment ciutadà, com el 15-M, la reclamació de firmes possibilita la reclamació de drets (vegeu entrada) a les autoritats.

FUTUR: El *no future* de The Clash ha quedat enrere. L'aspiració utòpica de les endevines del nostre temps del 15-M ja no és ambiciosa. Volen recuperar la concepció socialdemòcrata de Kautsky o, en altres paraules, el pensament d'Attac.

HASHTAG: Un anglicisme entre tants altres per definir el missatge simplista que tothom té present en el seu sentit comú o a la seva ànima.

HERÈNCIA: Una de les claus del sistema. És un tema tabú dins el 15-M, ja que la mentalitat d'aspirant a ser propietària és tan alta que afecta totes les integrants del moviment. Fa un segle i mig, la gent ho tenia més clar: les burgeses podien ser revolucionàries si renunciaven a la seva herència. Després de la victòria de Franco, l'herència ha calat com a concepte en totes les ments servils de l'Estat estatal espanyol. Ni Hessel ni cap socialdemòcrata de pro (Llamazares, Negri) no han tingut la iniciativa de renunciar a l'herència per dur a terme el seu superestat socialdemòcrata, ja sigui el vell *welfare state* o l'igualment vell *welfare state 2.0* (Negri et alii).

HESSEL, STÉPHANE: Social-liberal francès. Nova (o vella) imatge d'allò que es pretén que sigui l'antiga socialdemocràcia. La premsa li ha donat més protagonisme del que realment ha tingut a través del seu pamflet *Indig-*

neu-vos!, porqueria conceptual proporcionada pel grup PRISA, el grup Plàneta i el diari *Público*.

HORIZONTALITAT: Manera de dormir a les acampades (vegeu entrada) del 15-M.

IDEOLOGIA: Fantasma del passat amb el qual el 15-M, com a fenomen *novíssim*, no pot combregar.

IMMIGRANT: Personatge del qual no es parla gaire. En l'actualitat, a l'*Estat estatal espanyol*, existeixen autèntics camps de concentració gestionats per les "germanes en la fe" del 15-M: la policia espanyola. El 15-M no té temps per a estrangeres ara; més endavant, ja ho veurem.

INDIGNADES: Individus pertanyents al col·lectiu inventat per Hessel (vegeu entrada) i la premsa de PRISA i MEDIAPRO per establir clarament quines són les reivindicacions màximes. Les integrants del 15-M, en comprendre que estaven abusant del terme *revolució* i que, així mateix, no es podien anomenar revolucionàries, van preferir aquesta accepció creada per la premsa, amb la idea de desbordar-la i dotar-la d'un nou contingut. Però la pròpia genealogia del mot ha fet que això fos impossible, atès el caràcter benpensant del 15-M.

INNOVACIÓ: Creença que s'està fent alguna cosa nova. Els motins del pa no són res de nou; les revoltes de llicenciades, tampoc.

ISLÀNDIA: Illa vikinga. Segons diuen, bressol de la democràcia directa. El moviment ha mitificat aquesta illa de volcans i glaciers. Ningú no en sabia res quan era un paradís fiscal i es beneficiava de netejar el diner negre de mig món o d'invertir en tota classe de despropòsits ecòdics. Però, és clar, ningú no sabia res dels camps de concentració fins que t'obliguen a pagar els plats trencats.

ESQUERRA: El 15-M ja no creu en aquestes coses: són els pares! A més, en qualsevol cas, l'aspiració més esquerrana del 15-M no arribaria ni a Hessel.

LLEI D'HONDT: Com a bon moviment ciutadà exemplar, el 15-M vol jubilar el senyor d'Hondt.

LLEI SINDE: A falta d'intentar aturar alguna guerra (l'Afganistan, Lfbia), el 15-M demana que puguem continuar mantenint el nostre consum cultural sota el paraigües de l'Hegemonia Cultural Vigent. Això és del tot prioritari quan no et falta el pa i mai no t'ha faltat.

LLEIS: El moviment del 15-M vol lleis més simples, no tan complicades. És a dir, que es puguin llegir en 140 caràcters, tipus *tweet* o codi Hammurabi, però sota el paraigües de l'Estat.

LLIGAR: Una de les màximes de tota bona revolució. Les revolucions ens uneixen més. Un sociòleg va indicar el baix nivell d'activitat sexual durant els primers dies del 15-M. Sembla que algunes en van prendre nota i que aquest estat inicial va ser passatger.

LONDRES: No és cap referent per al 15-M. Les persones que protestaven a Londres són violentes, són *maleantes* i no són estudiants. Segurament, a les revoltes de Londres, hi havia massa negres, en contrast amb un moviment de gent blanca de classe mitjana com el 15-M.

MOSSOS D'ESQUADRA: Antic sometent al servei dels senyors que exerceix la seva brutalitat i repressió amb impunitat a Catalunya. Com a bons catalans, els Mossos són bons comerciants: quan les integrants del 15-M els donaven flors, ells els donaven hòsties.

MORTADEL-LA: Les persones del moviment 15-M tenen una carrera

universitària i mengen mortadel·la. Quan tinguin una mica de *choripán*, s'haurà acabat el bròquil.

N-1: Sistema superpostmodern i amant de la ciència –del cibernètisme– com a salvadora de tots els mals. És com Facebook (vegeu entrada), però més *quai*; és com Second Life, però amb més interacció, ja que permetrà votar en xarxa. És el triomf de la democràcia: si no ens representen al carrer ni al Parlament, ens muntem el nostre *xiringuito* virtual!

NI-NI: Tercera generació perduda nascuda durant la Tercera Restauració Borbònica (1975-2011).

PAKISTANÈS: Ésser asiàtic semblant al xinès. El seu paper en el si del 15-M era abastir algunes persones partidàries del *botellón* (vegeu entrada) a les acampades del 15-M, mentre la Policia de Respekte (vegeu respecte) els criticava. Objecte de xenofòbia a la plaça Catalunya de Barcelona.

PLAÇA: Es tracta del veritable assoliment del 15-M: haver recuperat un espai pres per les ordes del consum i el control feixista policial per refer l'àgora mítica. Antigament, s'hi podia fer *botellón* (vegeu entrada).

PROPIETAT PRIVADA: Es diu d'objectes com l'iPod, el Mac, etc. Algunes fins i tot tenen una hipoteca o un cotxe a terminis. Aspiració no discutida, ja que es tracta de la Veritat intocable. D'altra banda, parlar de propietat privada podria significar retrotreure's al vell concepte d'*ideologia* (vegeu entrada), rebutjat pel 15-M.

'PÚBLICO': Diari de referència de la nova classe mitjana precaritzada i reformista, després de la desertió que aquesta va fer respecte a *El País* fa uns lustres. Autèntic pamflet prozapaterista: "Zapatero ho intenta, però no el deixen".

QUECHUA: Llenguatge i vestimenta de la policia infiltrada, que pensa que les indignades o les antisistema vesteixen aquesta marca de roba.

REFORMA: Paraula màgica, sempre que no molesti la premsa, la gent de bé –a la qual el 15-M ha fet certa gràcia– i, sobretot, la banca.

RESPECTE: Es diu de la Policia Moral i Física (si fa falta) en el si del moviment 15-M. Com la policia normal i ciutadana, durant les acampades, va exercir alts graus de prohibicionisme i racisme cap a la comunitat pakistanesa (vegeu *pakistanès*), que no és considerada ciutadana. Els seus parallesismes amb la policia són astoradors: vestimenta, llenguatge, etc.

REVOLUCIÓ: Aquest diccionari no ha pogut incloure aquesta paraula davant l'absència de tal realitat.

'SPANISH REVOLUTION': *Trending topic* (vegeu entrada) i *hashtag* (vegeu entrada) atorgat a la suposada i mai apareguda *revolució*. La persona que va tenir la genial idea d'inventar-se aquest terme com a titular de la protesta ja pot dir que domina l'*english* perfectament i posar-ho al lloc més destacat del seu *curriculum vitae*. Es diu, també, d'una mostra de prepotència imperialista i colonialista, ja que el terme intenta donar lliçons a mig món sobre com es fan les revolucions i té la gosadia de comparar el 15-M amb autèntiques revoltes com les de Grècia, Tunísia i Egipte.

TAHRIR: Referent del moviment 15-M, però que no hi té res a veure. Les egípcies van acampar a Tahrir després d'assaltar diverses comissaries. Per cert, a Tahrir, hi havia molta més gent.

'TRENDING TOPIC': Es diu del tema de moda. El 15-M, com a bon moviment *bowrollista* i a l'última moda, no para de generar nous espectacles perquè se'ls apropiï el sistema que el moviment diu combatre.

TWITTER: Invent del Mossad perquè els seus agents s'enviessin missatges entre ells mentre preparaven una acció per matar palestines o antisemites.

VAGA GENERAL: Es diu de l'intent de convocar una vaga per bloquejar l'economia productiva del país. A dia d'avui, és tan risible com quan ETA va declarar una treva a Catalunya.

VOTAR: El 15-M, com a bon moviment demòcrata, permet exercir el dret de vot. No obstant això, de vegades, el vot es recompta de manera ràpida i a mà alçada (de 1.000 a 5.000 persones), com a l'antiga Grècia. Les persones que estiguin al fons i no se'n assabentin sempre podran exercir el seu dret de vot per inèrcia.

VIOLÈNCIA: Per al moviment del 15-M, paraula anatema. Cada vegada que s'acusa el moviment de violent per haver llançat una avioneta de paper, demana perdó (fins i tot al Papa, si fa falta).

XORIÇO: Element central de la protesta. La disputa amb el vegetarianisme més militant no vol concessions a les demandes de la multitud, que apagarà la protesta, com ja va fer a l'Argentina, on es proclamava: "*Choripán para todos*". La gent vol deixar de menjar mortadel·la (vegeu entrada) –que és un embotit de pobres– i menjar xoriço, que, tot i ser de pobres, té més classe i és més gustós.

Sara Lovera: “Aquí, l’Estat ho anomena violència per no reconèixer un feminicidi”

FOTOGRAFIA
Àngel M.

Quan el 1968 va començar a treballar al diari mexicà *El Día*, la periodista Adelina Zendejas li va preguntar: «A què has vingut al diari? A escriure sobre la meitat de la població o a mirar el món global, perquè les dones importen». La trajectòria de Sara Lovera avala que va aterrar al periodisme per explicar-ho tot amb una perspectiva de gènere. Va fundar els noticiaris de Radio Educación i Canal 11 i el diari mexicà *La Jornada*, entre molts altres. Actualment és corresponsal del Servicio de Noticias de la Mujer de Latinoamérica y el Caribe (SEMLAC), una de les agències pioneres en mirada feminista, i directora del programa radiofònic *Mujeres en movimiento*. Més de 30 anys lluitant perquè les dones siguin representades lliures d'estereotips als mitjans de comunicació.

Gemma Garcia
miralls@setmanaridirecta.info

El 2004, va coordinar la comissió d'investigació sobre feminicidi a Mèxic, presidida per Marcela Lagarde. Què van deduir?

Vam investigar el feminicidi a deu estats. L'objectiu era veure en quines condicions, en quin context específic, es produeix l'homicidi contra les dones. Vam poder provar ràpidament que l'homicidi contra les dones no era un fenomen de Ciudad Juárez, sinó que era un problema nacional amb diferències. És un fenomen històric. Des de la crema de bruixes a l'edat mitjana fins ara, les dones són assassinades pel sol fet de ser dones, en condicions i espais diferents, fins i tot amb variacions entre països.

- *“Cada any, 2.000 dones són assassinades a Mèxic”* -

Vam fer un estudi dels darrers 25 anys i vam provar una sèrie d'hipòtesis. Juárez destaca perquè, ja el 2004, el feminicidi tenia relació amb la violència delinqüencial i la lluita contra el narcotràfic. Alhora, la investigació va permetre tirar endavant la llei d'accés de les dones a una vida sense violència. L'interessant és que s'ha legislat a tot el país. És, sobretot, una llei que regula i estableix les polítiques

publiques que cal elaborar quan s'ha reconegut el fenomen. Involucra totes les institucions del poder públic i, en alguns casos, la societat civil perquè previnguin, sancionin, perseguixin i garanteixin la no violència contra les dones.

Les dades recents no apunten a un descens d'aquesta violència.

Després d'elaborar la llei, el problema es va aguditzar perquè la guerra contra el narcotràfic es va generalitzar. Felipe Calderón, amb el seu combat contra els suposats delinqüents, és el responsable que s'hagi desencadenat una violència molt més aguda que abans a Mèxic. Ningú no té clar que l'estratègia hagi estat la correcta, perquè no se sap qui són els lladres i qui són els policies. Hi ha molts casos de feminicidis relacionats amb la tasca policial i de l'exèrcit, relacionats amb el narcotràfic. Amb Calderón, tota la violència es va aguditzar d'una manera quasi incontrolable. En cinc anys, des que es va aprovar la llei, hi ha hagut 50.000 execucions, de les quals més o menys 2.000 l'any són dones assassinades. Ens hem adonat que va créixer el nombre de dones assassinades allà on va créixer la lluita contra el narcotràfic. I per descomptat, un dels llocs que continua destacant és Ciudad Juárez, on l'exèrcit està implicat en el tràfic d'armes. Només en aquesta ciutat, el nombre de dones assassinades va créixer un 200%, 400 dones, el 2010. La Comissió Nacional de Drets Humans parla de 5.000 dones desaparegudes, la meitat de les quals són de Ciudad Juárez o de l'entorn de l'estat de Chihuahua.

a masclista

Quan parlàveu de reivindicar la perspectiva de gènere a nivell legislatiu, a què us referíeu?

Buscàvem que la llei reconegués que les dones són assassinades pel fet de ser dones, aquesta és la perspectiva de gènere. I per tant, tot el que proposa en matèria de polítiques públiques té a veure amb combatre l'exclusió i l'opressió de les dones. Hi ha d'haver una política transversal de millora de la condició de les dones i de reconeixement de l'exclusió i l'opressió.

Aquí es parla de violència masclista i no de feminicidi, per què?

Els estats desenvolupats, com el vostre, ho anomenen violència masclista per no reconèixer que és un feminicidi. Aquest fenomen no és una invenció de Marcela Lagarde ni de les mexicanes ni de Ciudad Juárez; van ser dues nord-americanes, les que ho van escriure, fa més de 25 anys, al Tribunal de Brussel·les, després de la Conferència Mundial de la Dona. El concepte va anar creixent. Primer, només es vinculava amb la relació que tenia la dona amb l'homicida, en si hi havia una relació sentimental. Marcela diu que també es pot parlar de feminicidi per l'absència de l'Estat, quan hi ha morts de dones que es podrien evitar, com la mort materna, ja que és un tema de salut pública a països pobres com Mèxic o Guatemala. També seria feminicidi perquè l'Estat no actua i la justícia no funciona.

“El llenguatge pot servir si el sosté un canvi de pensament”

Els mitjans de comunicació mexicans han fet un bon enfocament del feminicidi?

Hi ha un fenomen que envolta el feminicidi: la impunitat. No s'investiga, no es castiga i no hi ha culpables (només n'hi ha en un 3% de totes les denúncies), cosa que agreuja la situació. Per una banda, aquesta situació ha millorat, hi ha més consciència dels mitjans de comunicació davant la violència en general. Molts periodistes reconeixen que hi ha un homicidi i una violència específica contra les dones. M'atreveria a assenyalar que, els darrers deu anys, la informació sobre el feminicidi s'ha traslladat de les seccions policials a les socials i a la primera pàgina. A més, els mitjans han estat capaços de reconèixer i fer l'estadística per sexes. Per exemple, entre les persones desplaçades o entre les morts del cap de setmana, expliquen quantes dones i quants homes hi ha. En matèria de comunicació, un bon periodista no cal que tingui la perspectiva de gènere. N'hi ha prou si investiga i observa correctament i àmpliament què passa al seu entorn. Crec que, quan no s'està als mitjans, es pot parlar del que se suposa que hauria de ser una visió de gènere, però el més important, en la comunicació, és que es reconegui que els problemes existeixen, que s'investiguin els temes de la condició social de les dones. Això farà emergir un periodisme que faci justícia a les dones.

Aleshores, el bon periodisme per si sol ja comporta perspectiva de gènere?

Els periodistes han de reconèixer que hi ha una desigualtat entre homes i dones, com a bons periodistes, de la mateixa manera que han après a observar les injustícies que pateixen els obrers i les desigualtats de classe. Han de posar-hi atenció, han de donar fe a la paraula de les dones, perquè encara hi ha molts mitjans masclistes i misògins. Senzillament, han de reconèixer una realitat. Jo crec que els mitjans s'han quedat enrere i no expliquen la realitat, el que està succeint. Han d'apropar-se als problemes sense prejudicis. Un titular podria ser: “És una mala dona perquè va abandonar els fills”, o la victimització en les històries de dones migrants: “Pobreta, va deixar els nens”. Hi ha massa victimització i cap reconeixement de la problemàtica. Els periodistes s'haurien de preguntar què hi ha darrere d'una dona que

deixa cinc fills a Bolívia. Doncs, hi ha una economia destruïda que no li dóna oportunitats. S'ha de tenir una visió professional per reconèixer els problemes. Per descomptat, una bona investigació amb les preguntes bàsiques de les 6W, les eines tradicionals, pot posar les dones al centre de la notícia.

La teva vida professional està lligada a les agències amb perspectiva de gènere. L'escenari desitjable seria que aquestes agències no existissin perquè la perspectiva de gènere ja fos transversal als mitjans de comunicació?

No es transversalitza tan ràpid. Dins el món del periodisme, hi ha una tendència a l'especialització. Com que encara no podem dir que la perspectiva de gènere s'hagi transversalitzat en la societat, les agències tenen una utilitat. Són útils sempre que distribueixin i sempre que el material sigui publicable. El repte és que sigui material original, competitiu i publicable en el llenguatge periodístic.

Al setmanari DIRECTA, intentem utilitzar un llenguatge no sexista. És una peça clau en la construcció de la perspectiva de gènere?

És una peça fonamental, però, alhora, és el reflex dels canvis transcendentals que es produeixen. No pots fer el canvi de posar *les i els* i no creure-h'ho. Per mi, en el periodisme, el més important és el canvi d'enfocament. Posant la mirada en les dones, automàticament estàs enviant un missatge diferent i estàs construint imatges que canvien el pensament. Per exemple, si hi ha una vaga i la majoria són dones, ho has de dir. Per tant, poden existir mecanismes que no siguin tan puritans en l'anàlisi del llenguatge i han d'entrar lentament i naturalment en la descripció de la realitat. Així es va modificant el llenguatge. Tot i així, a la pràctica, hem incorporat llenguatge no sexista, perquè hi ha moltes paraules que fa pocs anys no existien i que les feministes han introduït, per exemple, gènere. El tema de la rendició de comptes, l'afinament, la preocupació per les nenes que són mutilades... Això comença a formar part natural de tot el que llegim. El llenguatge pot servir si el sosté un canvi de pensament. Faig un programa de televisió que es diu *Dones en moviment*, amb el qual hem desenvolupat una manera de capacitar els periodistes, proposant-los una nova política lingüística, perquè la realitat ha canviat. Les dones són a l'espai públic, s'ha transformat la vida quotidiana, però tots aquells que descriuen la realitat no ho reconeixen. La fórmula *les i els* és molt pesada, no és suficient i no em serveix de res. Si canvio l'enfocament, puc avançar més ràpid, encara que a vegades cometi errors i només usi el masculí per a una descripció global.

“Davant la disminució de la masculinitat, els homes reaccionen violentament i ens maten”

El 25 de novembre és el Dia internacional de la no violència contra les dones. Ha augmentat la violència?

La violència contra les dones va augmentar perquè vam sortir a l'espai públic. Crec que no vam fer aquest procés de discussió de la condició de les dones conjuntament amb els homes i s'han quedat enrere. El sistema capitalista, que està en crisi i és el culpable principal de la deshumanització de la humanitat, ha fet fora els homes dels seus llocs de treball i ens ha posat en competència sense explicar-los que tenim drets. Davant la disminució de la masculinitat, els homes reaccionen violentament, ens maten. Penseu que vam sortir massivament a treballar i a estudiar, vam obtenir el vot i, a més, a la meitat del segle XX, va aparèixer la pastilla anticonceptiva. Tot el mecanisme de control sexual va desapa-

rèixer simbòlicament i, a vegades, materialment. Tot això va modificar les relacions entre dones i homes, la família i les relacions de poder dels homes. Sempre els havien dit que havien de mantenir la família, que havien de ser forts, protectors... i un dia els diuen que no serveixen per a res. I les dones, perquè som mà d'obra més barata pel capitalisme, vam ser empleades massivament. Aquest escenari s'hauria de plantejar a molts reportatges amb exemples. Hem de fomentar el diàleg entre nosaltres, com a periodistes, i també hem d'explicar que els valors s'han trastocat.

Aleshores, malgrat la batalla feminista dels anys 60 i 70, també hem retrocedit?

Si pensem en els plantejaments dels anys 60 i 70, hem avançat a anys llum en dues coses. Primer, en cultura feminista, és a dir, en el reconeixement de nosaltres mateixes i dels nostres drets. Hi ha un empoderament, ho fem millor que abans, tot i que cal reconèixer que vam ser molt valentes. Segon, hem avançat en legislació, en el reconeixement mundial que el problema existeix. Ara bé, als països on hi ha algun tipus de conflicte, la violència contra les dones augmenta. Quan hi ha conflicte, hi ha un endarreriment. Per exemple, a Mèxic, estem en retrocés perquè hi ha una crisi de governança, cultural i econòmica i, a més, un boig a la casa presidencial que mata gent i ho resol tot traient l'exèrcit al carrer. La dona sempre pateix el doble.

Pallapupas: el poder del nas vermell

Riure i relaxar-se és ben difícil quan la malaltia entra a l'habitació d'un hospital. Si bé els equips mèdics han aconseguit afegir nous tractaments pal·liatius, els remeis no han estat més eficaços fins a l'aparició de les professionals del clown. Uns actors i actrius que les pacients, les familiars i la gent experta

han rebut com a estímul per millorar la qualitat de vida de la mainada i de les persones ingressades per diverses dolences. Tot plegat, ho fa possible Pallapupas, l'entitat que, des de l'any 2000, porta als centres sanitaris catalans una dimensió més ètica i humana de la salut.

Els pallassos professionals aconsegueixen atenuar les pors dels infants ingressats

- Pallapupas

Alex Romaguera

quadernsillacrua@setmanaridirecta.info

Fa un any que la filla d'Esther va ser ingressada a l'Hospital de Sant Joan de Déu per una infecció hepàtica. Després de romandre-hi unes setmanes, la nena va ser donada d'alta, a l'espera que les proves noves permetessin conèixer l'abast de la seva dolença i el tractament que calia seguir. Malgrat seva curta edat, ella i la noia amb qui compartia habitació van gaudir de les Pallapupas. "Vam tenir la sort de veure'ls en acció. S'ho van passar molt bé i era agradable comprovar com reien", diu Esther. El mateix sentiment que va tenir Mar després que les Pallapupas acompanyessin el seu fill al quiròfan, on li van fer una punció lumbar per esbrinar l'evolució de la seva leucèmia. "Vam quedar-nos fins que es va adormir i, quan es va despertar, em va preguntar si vindrien a veure els seus dibuixos". Esther i Mar narren l'entusiasme de conèixer aquests pallassos a l'hospital infantil de Barcelona, on l'any 2000 van començar a treballar amb les malaltes i les seves famílies.

Des de la seva fundació, l'entitat creada per clowns professionals ha incorporat fins a setze hospitals catalans en la seva activitat diària, destinada a fer que l'estança de les pacients sigui el menys traumàtica i dolorosa possible. Al Parc Taulí de Sabadell, en sis anys, prop de 6.000 infants ja han rebut la visita de Pallapupas a la Unitat de Cures Pediàtrica i a l'Àrea de Recent Nascuts. En un dels seus fòrums, els pares i mares que tenen la canalla ingressada expliquen que aquests pallassos transformen les habitacions i els vestíbuls perquè les pacients es relaxin i el personal sanitari treballi en unes condicions més bones.

Funció terapèutica

Les integrants de Pallapupas donen calidesa als centres sociosanitaris de Catalunya, amb l'objectiu de millorar la qualitat de vida de la mainada, el jovent i la gent gran malalta. "Demostren la virtut de convertir el riure en una eina terapèutica", afirma Glòria, supervisora de la novena planta de l'Hospital de Sant Joan de Déu. En aquest centre i en molts d'altres,

l'ONG desenvolupa el Projecte Planta, que convida les pacients a participar d'un joc on hi intervenen la màgia, la música, els malabars, els balls, les titelles o la dansa. Adaptant-se a les circumstàncies de cada infant i després d'una formació sanitària completa, Pallapupas organitza funcions que, a més d'alliberar les malaltes de les pors, "desbloquen les seves possibles malalties amb la infermeria", explica Glòria.

Després d'una formació sanitària completa, organitzen funcions amb les quals alliberen l'angoixa de les malaltes

Les actuacions de les clowns davant les pacients es fan a mida, en funció de la seva edat, de la seva patologia, de la situació social que viuen i d'altres detalls necessaris perquè la funció sigui profitosa. Comparteixen tota la informació amb el servei mèdic per saber si han d'abordar l'infant amb su-

avitat, amb energia o amb un joc adient als seus gustos. Lluny de la improvisació, doncs, l'activitat es basa en un model d'atenció molt pensat, que també s'utilitza en el projecte Quiròfan, on les pallasses acompanyen les menors durant la seva intervenció quirúrgica. Això inclou preparar-les per rebre l'anestèsia, estar al seu costat quan entren a la sala d'operacions i, juntament amb els pares i mares, fer-los companyia durant la reanimació. "Els ajudem a despertar-se i, dins del quiròfan, a alleugerir l'estrès que els provoca la intervenció", afirmen. La mateixa Unitat de Cirurgia Ambulatoria de Sant Joan de Déu corrobora el valor terapèutic de les Pallapupas. El seu director, Juanjo Lázaro, explica que els clowns professionals "enriqueixen l'atenció als pacients i al treball dels propis metges". La presència de les pallasses als quiròfans es remunta a l'any 2008. D'aleshores ençà, s'estén per una dotzena d'hospitals de la xarxa catalana, tant públics com privats, els darrers dels quals són l'Althaia de Manresa i l'Hospital de Terrassa.

Trencant estereotips

El col·lectiu Pallapupas va iniciar el Programa de Teatre Social, l'any 2003, per donar veu a les pacients amb malalties mentals i reduir l'exclusió que comporten les seves característiques físiques i psicològiques. Per fer-ho possible, habiliten un espai on desenvolupen "els somnis, la creativitat i l'emoció amb la idea que el pacient sigui el protagonista de la història i de la resta del grup".

Més endavant, van impulsar el Projecte Gent Gran, davant la necessitat de "reforçar l'atenció cap a aquest segment de persones, atès l'increment de l'esperança de vida i la predisposició de la medicina a explorar nous camins terapèutics". Per Pallapupas, l'objectiu no és altre que estimular el benestar psicològic i social dels avis i les àvies afectades per trastorns d'ordre cognitiu o demències severes. Amb aquest propòsit, van acordar amb diferents hospitals conèixer les malaltes de llarga durada per poder submergir-les en una atmosfera que activi les seves funcions psicomotrius i millori la seva autoestima. "Utilitzem formes murris per provocar un efecte terapèutic beneficiós dins la dinàmica de treball dels metges", comenten. Entre els centres que freqüenten les Pallapupas, trobem la residència de la Fundació Pere Relats, on una parella de pallasses organitzen teatre social amb els avis i les àvies; o la clínica privada Bonanova, la direcció de la qual ja compta amb elles per desenvolupar aquest programa, simultani als mètodes tradicionals.

Les pallasses esdevenen, a través del joc i el riure, un agent més en la vida sanitària dels hospitals catalans

Gràcies a la seva persistència, doncs, les pallasses han esdevingut un agent més en l'organigrama sanitari i han aconseguit introduir una recepta eficaç per atenuar l'angoixa que, sovint, es pateix en la intimitat. D'aquesta manera, no sols humanitzen la salut, també han permès trencar tabús i parlar de la malaltia sense l'estigma social que la caracteritza. "Des del moment que ens posem la bata i formem part de l'equip sanitari, oferim un servei assistencial que va més enllà de l'entreteniment", explica Cristina Parera, membre de Pallapupas. Segons ella, integrar l'humor en l'univers de la persona malalta i les familiars "proporciona instants de màgia impagables". Una píndola d'alegria per transformar positivament la vivència de la malaltia.

El grup de clowns s'integra a l'equip sanitari - Pallapupas

Una dotzena de grups i solistes participaran en el segon festival 'Músics amb nassos'

Avis i àvies amb demència senil estimulen els sentits a partir del joc i l'humor

Del teatre a l'acadèmia

La humanització que proporcionen les pallasses ha transcendit la professió mèdica. Avui dia, poca gent discuteix l'inconvenient d'inserir la rialla com a factor terapèutic dins dels hospitals. Amb les seves diferents expressions artístiques, el joc treu ferro a un vocabulari massa acostumat a parlar de dolor i de patiment. Això, però, ha exigut un treball intens de conscienciació, no exempt de dificultats, donada la resistència d'alguns sectors d'incloure el teatre dins de recintes on la solemnitat regeix la majoria de les relacions humanes.

Riure a l'hospital. Noves cines en la intervenció al món hospitalari és el resultat d'aquesta feina silenciosa. Aquest és el nom del curs que les Pallapupas han impartit els darrers anys a l'alumnat de la Facultat de Medicina de la UB, situada al Campus de Ciències de la Salut de Bellvitge. Al llarg de set sessions, aquest curs ha permès que un grup important de futures metgesses i infermeres conegui les eines relacionades amb l'expressió verbal, gestual i corporal, així com fórmules per aproximar-se i comunicar-se d'una altra manera amb les pacients i les seves famílies.

L'èxit de la formació, amb la qual les alumnes obtenien un crèdit de lliure elecció, ha servit perquè les Pallapupas arribessin a un acord amb la Universitat de Barcelona per tal que, enguany, la formació figuri com a assignatura optativa i es desenvolupi a parts iguals entre els campus de Bellvitge i de l'Hospital Clínic. Malgrat la manca de precedents d'altres casos a Europa, *Riure a l'hospital* ha demostrat, segons la gent experta en semiologia de la UB, que un pallaso a l'hospital és un curtcircuit que aconsegueix coses que la racionalitat i el verb no poden fer. Segons aquestes persones, Pallapupas ajuda a fer un "salt trencador" en la manera de comunicar amb les malaltes i les seves famílies i, a través del seu llenguatge, permet un gran alleujament emocional.

'Músics amb nassos': festival contra les retallades

Teràpia de shock, Pastora, Gerard Quintana, Inspira, The Pinker Tones, Pau Vallvé, Mendetz, Zahara i Dorian ja afinen les seves partitures per la propera edició de *Músics amb nassos*. El festival de les Pallapupas posa ritme al valor terapèutic d'aquests clowns professionals que, com a el colofó del seu desè aniversari, preparen un nou concert en

defensa d'una sanitat més inclusiva i humanitzada. En aquest sentit, la segona edició de *Músics amb nassos*, que se celebrarà a la sala Bikini de Barcelona el 30 de novembre, s'inscriu en l'actual context de retallades en el sistema sanitari català, a resultes de les quals 10.000 infants comencen a quedar-se sense l'escalfor d'aquestes pallasses d'hospital. Al

festival, les bandes i solistes solidàries amb les Pallapupas reivindicaran la necessitat de mantenir intacta la medicina del riure, davant la qual la cultura s'ha compromès a través de diverses iniciatives els darrers anys, que han convertit l'entitat pionera en la introducció de clowns a la sanitat en un referent dins de la Unió Europea.

El llop que va obrir pas a la neocolonització

FOTOGRAFIA: Y. Guerrero

Ja han passat dotze anys des que el llop ferotge i assedegat de sang va picar la porta de Colòmbia, una *maloka* (casa) amb iaetes, dones, homes, nens i nenes que mai no han viscut ni un sol dia en pau sota el seu propi sostre.

Després d'aplicar el Pla Colòmbia amb l'excusa de posar fi al narcoterrorisme, es va produir una intervenció més dels EUA mitjançant la presència de militars i una gran quantitat de diners destinats a augmentar i enfortir les "grandioses forces armades colombianes" (les mateixes que fan operacions conjuntes amb els paramilitars), mentre s'afirmava: "A Colòmbia, no hi ha cap conflicte armat". El pla va servir per reforçar el model autoritari de l'Estat com a base per a la implementació del projecte neoliberal que s'imposa des del nord a través dels governs i les institucions financeres i amb el beneplàcit d'una minoria nacional.

Volien la terra per produir biocombustible, endegar megaprojectes i extreure recursos naturals lliurement. Per fer-ho, ha calgut fer baixar rius de sang per les belles muntanyes andines, el desplaçament forçat de més de quatre milions de persones i, tal com deia l'anterior president Uribe: "Mà dura contra els terroristes!", és a dir,

contra totes les persones que resisteixen la barbàrie, contra la majoria de la població. Més d'una dècada de bombardejos contra comunitats rurals, amenaces, criminalització de la protesta popular –més de 7.500 presos i preses polítiques–, violència brutal contra les dones, desaparicions forçades... en un país on, en plena *democràcia*, hi ha 50.000 persones que un bon dia van sortir de casa i encara no han tornat.

El pla també tenia com a objectiu "la internacionalització de l'economia" –que estava en crisi després d'anys d'ajustaments estructurals– per preparar-la per la gran festa de la globalització econòmica. Llavors, van arribar els tractats de lliure comerç per continuar amb el despulament, com el tractat que s'ha signat recentment amb els EUA.

Però, per tota la geografia del país, el Pla Colòmbia s'ha trobat amb un problema: la població índia i negra i el camperolat rebel, dones valentes, treballadors i treballadores, mestres i estudiants que ara prenen els carrers i les places; un poble que cada dia afirma que "mentre la vida estigui en perill, caldrà aixecar-se!".

Juan Manuel Ávila

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Els principals diaris han acomiadat més de 650 persones des de l'inici de la crisi

Les principals capçaleres d'informació diària de pagament dels Països Catalans han acomiadat més de 650 treballadores des que la crisi econòmica es va començar a notar al nostre país, el 2008. Tot i la data de referència, aquests acomiadaments no s'han d'imputar només a la crisi, sinó també a les transformacions del sector de la premsa en paper. A més, cal destacar que aquestes retallades han afectat tant periodistes com maquetadores, fotògrafes i personal d'administració.

Els diaris que han reduït les plantilles han optat, majoritàriament, per la fórmula dels expedients de regulació d'ocupació (ERO). És el cas del rotatiu que ha acomiadat més treballadores, és a dir, *El Periódico*. L'empresa editora, Grup Zeta, va acabar acomiadant un

total de 424 persones (de les 533 que havia anunciat inicialment), la majoria dels quals de Catalunya, incloses periodistes i treballadores d'*El Periódico* i també d'altres publicacions vinculades al grup.

Qui també va escollir l'opció de l'ERO (però, en aquest cas, el va oferir de manera voluntària) va ser el grup Hermes. Primer, el va proposar a la plantilla de l'*Avui*, just després de comprar aquest diari.

Era el 2010 i s'hi van acollir unes 90 treballadores. Mesos més tard, ja aquest 2011, va oferir la mateixa opció d'ERO voluntari a les plantilles fusionades d'*El Punt-Avui*, en aquesta ocasió, s'hi van acollir 40 persones, la majoria de l'edició gironina. Però des de 2008, hi ha hagut persones que han marxat d'*El Punt* i no han estat substituïdes, cosa que ha contribuït a reduir la plantilla (de fet, és una pràctica que el grup Hermes ha aplicat des de 2004-2005, quan la plantilla del diari arribava a les 500 persones, molt per sobre de les 300 actuals).

En el cas de la capçalera més veterana de Barcelona, *La Vanguardia*, el 2010 va optar per les jubilacions incentivades per reduir 125 persones de la plantilla, a més d'altres acomiadaments puntuals.

Pel que fa al País Valencià, el rotatiu que ha fet fora més treballadors és *Las Provincias*. En aquest cas, entre ERO i retallades puntuals, ha fet fora 70 persones. En el cas del *Levante*, ha acomiadat més de 20 treballadores.

A les illes, els diaris del Grup Serra són els que han acomiadat més gent. Així, *Última Hora* ha fet fora deu treballadores i, aquest novembre, *Diari de Balears* n'acaba d'acomiar cinc.

A banda, les plantilles de les delegacions d'alguns diaris estats a les ciutats de Barcelona, València i Palma també han patit retallades. Principalment d'*El País*, *Público* i *ABC*. I a Mallorca, l'ultradretà *La Gaceta* acaba d'anunciar que tanca l'edició que hi havia obert fa alguns mesos. MÈDIA.CAT

PREMSA

'La Vanguardia' en paper oblida el cas Urdangarín

Tot i tractar-se de la família reial, la notícia sobre el probable cas de corrupció d'Iñaki Urdangarín vinculat a la trama del Palma Arena ha comptat amb força ressò als mitjans catalans. Tan sols el principal rotatiu del Grup Godó, *La Vanguardia*, va obviar aquesta informació en la seva edició impresa. De fet, a l'edició digital, ni aquest mitjà ni *El Periódico* no van gosar esmentar el nom del duc de Palma. En el segon cas, però, sí que es va tractar la informació a l'edició en paper, es va canviar el titular i es va incloure el nom del gendre del rei espanyol. No obstant això, cal destacar que l'informe *Els silencis mediàtics de 2010* elaborat per Mèdia.cat ja denunciava aquest cas de l'Institut Noos relacionat amb el Palma Arena com a notícia que s'havia ocultat i no havia tingut cap mena de ressò. De fet, el periodista Enric Borràs ja apuntava el fet que cap mitjà no havia apuntat que Urdangarín ni tan sols havia estat citat per declarar. REDACCIÓ

AGÈNCIES D'INFORMACIÓ

Denuncien pressions i irregularitats de l'agència EFE al Caire

Els periodistes Ayman Abd El Moaty i Haitham Gabr asseguren que han estat acomiadats de forma improcedent de l'Agència Espanyola de Notícies (EFE) després d'haver-se sumat a una reivindicació de drets laborals. En una carta feta pública, denuncien el director del Servei Àrab d'aquesta agència de notícies, Fouad Awad Abd El Rehim, per haver-los anunciat el seu acomiadament amb deu dies d'antelació, després d'aportar el seu servei a aquesta empresa durant quatre anys i amb diverses renovacions de contracte com a premi per la bona feina feta.

El motiu del cessament s'hauria produït arran de la intenció dels periodistes de defensar unes millores laborals.

Concretament, ambdós van signar, amb altres periodistes, un memoràndum on es reclamaven "drets legals i convencionals que l'administració ha ignorat al llarg de tres anys al·legant la crisi econòmica". El text demanava un increment del salari anual equivalent a la mitjana de la inflació, tenir els dies festius oficials, no treballar fora dels horaris fixos i l'oportunitat d'inscriure's a col·legis de periodistes egipcis (ja

que, en aquest cas, es requereix del beneplàcit del propietari del mitjà). També es reclamaven millores en els recursos (ordinadors i altres eines de treball). Segons expliquen, el director va reaccionar de manera "molt agressiva", va considerar aquestes reclamacions com un "ultratge personal" contra ell i va començar "una campanya d'intimidacions" contra els periodistes, que ha acabat amb l'acomiadament. Ara, els dos treballadors es troben en peu de guerra i es mostren disposats a emprendre totes les vies legals possibles per "aconseguir que es faci justícia". REDACCIÓ

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
Rico 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

La Burxa
comunicació popular des de 1998
BarriSants.org

Som a Sants, al servei de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativestraball.coop

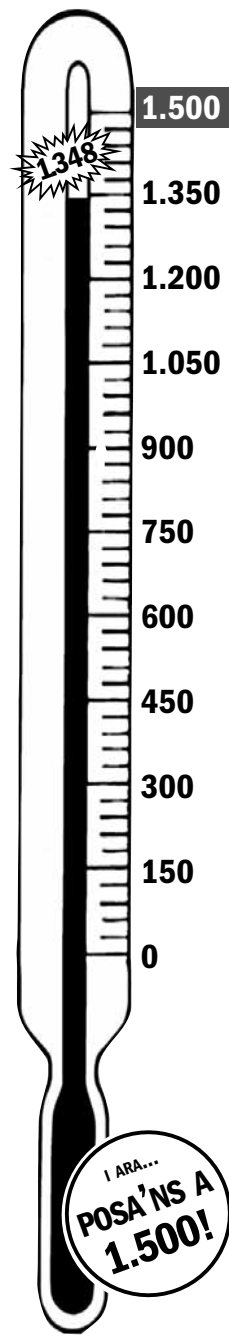
terra d'escudella
Per reserves truca al 93 422 16 13
C/ Premià, 20 baixos, Sants (Bcn)
www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

pobleviu.cat
El portal dels moviments socials del Camp
www.pobleviu.cat

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

El Setmanari DIRECTA ha fet un salt endavant aquest 3 d'octubre i s'ha introduït de ple al món de la informació a la xarxa

CONTRA LA **LLEI DEL SILENCI**

POSEM LA **DIRECTA** SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Des del 3 d'octubre la veu del carrer minut a minut

www.setmanaridirecta.info

Els ritmes de la comunicació s'han accelerat des de fa una dècada i han arribat al seu punt àlgid amb l'aparició de les xarxes socials digitals. Això ha multiplicat les possibilitats d'accés a la informació, tot i que la certesa de saber si allò que s'hi explica ha estat verificat ha minvat. La feina que ens proposem dur a terme, amb perseverança i humilitat, és aquesta.

El nostre propòsit és desgranar la informació, contrastar-la i penjar-la a la web quasi en temps real. Per fer això, necessitem la vostra col·laboració, a través de xarxes socials com Twitter o Facebook, però també per vies com el correu electrònic, el telèfon i les altres xarxes que no depenen de grans corporacions mediàtiques, com N-1 i Identi.ca, concebudes des de la intel·ligència col·lectiva i l'horitzontalitat.

Aquest nou repte ens ha dut, alhora, a reforçar els continguts del setmanari Directa en format paper. Volem dotar el paper de més profunditat i anàlisi, amb reportatges i entrevistes, i deixar la immediatesa de l'actualitat econòmica, social i política per a la web.

Emprenem aquest camí amb fermesa, però sabent que les nostres decisions són fruit d'un replantejament continuat de la tasca que emprenem diàriament. Per tant, estem obertes a totes les crítiques, aportacions i col·laboracions que ens ajudin a créixer i a fer-ho millor. Som tot ulls i orelles!

Ens trobareu a les diferents xarxes socials a:

- twitter: @la_directa
- N-1: setmanari_directa
- Identi.ca : ladirecta
- facebook: <http://www.facebook.com/Directa>

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Pas-seig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENUU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBU:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **GARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Pg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranyà · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramanteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdagué, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Tímbrs · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres ..... euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebrà cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

L'ORIENT MITJÀ · L'EXCOMBATENT ALÍ ABOU DEHEN VA PASSAR MÉS D'UNA DÈCADA TANCAT EN UNA PRESÓ A SÍRIA

Tretze anys menys tretze dies de tortures

Oriol Andrés
Barcelona

“La presó va ser una bona experiència, tot i que no la desitjo a ningú perquè s'hi pateix molt: aïllament, tortures, desesperança. Però, tot i així, en vaig sortir essent més bona persona que quan hi vaig entrar”. Així resumeix Ali Abou Dehen els tretze anys que va passar tancat a les presons sirianes. Va ser segrestat pel règim dels al-Assad el 1987. El motiu: era combatent contra l'ocupació siriana del Líban.

La repressió actual contra les protestes a Síria ja suma més de 3.500 morts des de l'inici de les manifestacions, el mes de març, segons les organitzacions de drets humans. Si l'acord adquirit per la Lliga Àrab i el govern de Bashar al-Assad el 2 de novembre per posar fi a la violència governamental i iniciar un procés de democratització amb alliberament de presos va fer albergar esperances, els fets dels darrers dies han convertit aquell pacte en lletra morta. En menys de dues setmanes, s'han registrat almenys una seixantena de morts més arran de la repressió a les ciutats de Hama i Homs i el nombre de persones arrestades no para de créixer. Les presons sirianes, conegudes per l'absència total de respecte als drets humans i pels abusos de tot tipus que s'hi cometien, s'han tornat a omplir d'opositors, que se sumen als milers de persones preses que, per raons polítiques, dins o fora de Síria, van acabar allà. Algunes fa tant de temps que ja han estat oblidades.

“Molts dels meus amics de la presó continuen tancats allà des de fa més de vint anys”, denuncia Abou

“Molts dels meus amics de la presó continuen tancats allà des de fa més de vint anys”. Ali Abou, en canvi, va tenir més sort i pot relatar en primera persona els anys de patiment. Ja fa més de deu anys que va ser alliberat –inclos en una amnistia col·lectiva (però limitada) decretada per Bashar al-Aasad quan va pujar al poder– i, actualment, és el president de l'Associació d'Expressoners Libanesos a Presons Sirianes.

Ali Abou Dehen, al menjador de casa seva, a Beirut

La guerra al Líban va ser atípic, un conflicte de tothom contra tothom. De fet, l'analista polític Antoine Messara diu que, durant l'anomenada guerra civil, es van lliurar fins a 36 petites guerres. Així, mentre en altres poblacions i altres moments els sectors cristians i drusos s'havien massacrats, aquell 1987, Ali Abou –que és drus– lluitava juntament amb els grups cristians del seu barri per fer fora les forces ocupants del país veí. L'any 1976, Síria va entrar a la guerra del Líban, un país que, per Damasc, no hagués hagut d'existir mai, sinó que s'hauria d'haver integrat dins les fronteres sirianes.

La forta influència de Damasc a Beirut ha estat, històricament, un element de desestabilització al Líban, fins i tot després de la retirada de l'exèrcit sirí del país, el 2005, després de més de 30 anys d'ocupació. De fet, l'actual incertesa sobre la situació a Síria ha generat tensions i remors d'espases al Líban, on Hezbollah i altres grups polítics donen suport i depenen del règim de Damasc.

Ali Abou va pagar cara la seva lluita antisiriana. “Sempre havíem pensat que era millor que et capturés Síria que Israel. En el fons, els sirians eren els nostres germans. Però Israel no va tractar mai els seus presoners amb la crueltat amb què Síria ens va torturar”.

“Vaig tastar les tortures més repugnants. N'havia llegit llibres i havia vist moltes pel·lícules, però mai no m'havia imaginat que es pogués torturar algú de la manera com vam ser torturats nosaltres”, afirma Abou. Aïllament salvatge, pallisses i trencaments d'ossos, cremades, descàrregues elèctriques i d'altres tortures cruels i imaginatives, com el dia que li van fer menjar un ocell mort i putrefacte, les plomes de les ales del qual li van destrossar les cordes vocals.

Abou diu: “Mai no m'havia imaginat que es pogués torturar algú de la manera com vam ser torturats nosaltres”

Ali Abou, juntament amb dos companys de captiveri, va decidir recrear les tortures en una sessió fotogràfica perquè la seva història no caigués en l'oblit. Necessita treure els sofriments passats per intentar-los superar. Mai no va rebre ajuda, reparació o atenció psi-

cològica per part de l'Estat libanès. “Quan vam sortir, tothom es va apartar de nosaltres, tant les organitzacions humanitàries que ens havien d'acollir com els polítics. Tots tenien por per la posició de força que encara ostenta Síria al Líban”, assenyalava. Potser això explica, en part, que la societat civil desconegui el nombre de persones libaneses que encara es troben a les presons sirianes. En total, al Líban, encara hi ha 17.000 desaparegudes. Saber quantes d'elles encara es troben preses al país veí és impossible. L'hermetisme que manté el règim sirí en aquest aspecte també és ferri. I si els líders de les diferents famílies polítiques libaneses –i exsenyors de la guerra– en saben alguna cosa, com sospita Abou, tampoc no en diuen res. En molts casos, perquè van participar en les desaparicions i també per por cap al veí. Poden ser uns centenars o uns pocs milers, però és un drama afegit per les familiars de gent desapareguda, que no poden fer el dol i passar pàgina davant el dubte de si el seu ésser estimat és mort o encara està empresonat.

Finalment, Ali Abou va decidir defugir els estereotips i fer teràpia. “És necessària”, explica. No només per allò que ha patit durant els anys de presó, sinó també pel xoc que suposa el retorn a la vida quotidiana. Com el fet de desco-

brir, per exemple, que la filla de set anys que havia deixat ja era una dona casada; o que els telèfons ja no necessitaven el fil i, a més, podien ser mòbils. Massa novetats de cop. “Quan vaig sortir, estava en unes condicions psicològiques lamentables. Caminava pels carrers com perdut”.

Va estar sol en una cel·la d'aïllament de dos metres quadrats durant més de dos anys

Abou diu que, durant els primers dos anys i mig d'empresonament, va estar en una cel·la d'aïllament de poc més de dos metres quadrats, completament sol i en la més absoluta foscor. Explica que va escapar de la bogeria a través del diàleg amb Déu. Hi discutia sobre la seva vida anterior, o sobre la gent que havia matat durant la guerra. Déu, explica, li retreia amb bons arguments les morts que havia causat –sempre hi ha una alternativa, diu que li deia. Sempre el convenia. Així és com en va sortir essent més bona persona.

, roda el món

POLÒNIA • "M'ESFORÇARÉ PERQUÈ LA RELIGIÓ SURTI DE L'EDUCACIÓ I PERQUÈ EL CLERGAT DEIXI LA POLÍTICA", DIU UN PARLAMENTARI

L'onada laicista topa amb la violència homòfoba de l'extrema dreta polonesa

Àlex Romaguera
Barcelona

L'escenari polític polonès ha fet un gir copernicà. Des dels darrers comicis legislatius celebrats el 14 d'octubre, el parlament del país més catòlic del món compta amb un activista homosexual (Robert Biedron), un transsexual (Anna Grodzka), una lobbista feminista (Wanda Nowicka) i el conegut membre del comitè d'honor de l'Orgull de Varsòvia i partidari dels drets LGTB, Marek Borowski. Tots quatre integren el Moviment de Palikot, la coalició socialdemòcrata convertida en tercera força del país gràcies a un programa que aposta decididament pel laïcisme i la defensa del dret a l'avortament i a la llibertat d'opció sexual.

Amb el 10,2% dels vots, Palikot (en al·lusió al seu fundador, el jove Janusz Palikot) ha fet trontollar els fonaments d'un Estat on l'Església catòlica ostenta grans privilegis i tenyeix tots els àmbits de la vida social. "M'eforçaré perquè la religió surti del sistema educatiu i perquè el clergat, del qual no discutim la seva fe ni el seu servei a la comunitat, deixi de banda la política i d'acumular béns públics". Amb aquesta asseveració, Palikot ha irromput a la cambra baixa amb 40 escons, no sense patir les iras de les forces conservadores i del mateix episcopat, que, a través dels seus representants, ha anunciat la necessitat d'una "nova evangelització" de Polònia. Sense anar més lluny, l'emissora estrella dels bisbes, Ràdio Maryja, ha redoblat la seva creuada contra el movi-

Anna Grodzka és la primera parlamentària transsexual de Polònia

Biedron i altres activistes de la Campanya social contra l'homofòbia.

Atacs homòfobs des dels altars

La creuada ultra no es limita a l'esfera parlamentària ni a les ones hertzianes. Més enllà dels impropis que insuflen el partit ultraconservador Llei i Justícia de Jaroslaw Kaczynski i un sector del centredretà Plataforma Cívica del primer ministre Donald Tusk, els atacs homòfobs arriben des dels mateixos altars o a través de grups neonazis que actuen amb absoluta impunitat.

L'episodi més greu es va produir el 22 de maig a Cracòvia, quan centenars de joves vestits amb passamuntanyes es van abraonar contra la Marxa per la Igualtat, van llançar pedres i ampolles i van deixar malferit un dels manifestants. La majoria d'aquests incidents els protagonitzen membres del partit d'extrema dreta Renaiement Nacional Polonès (NOP, en les sigles poloneses), de Blood and Honour-Polònia i de la Joventut Polonesa (Młodzież Wszechpolska), a més de les penyes radicals del Lechia de Varsòvia, del Lech Podzam i d'altres clubs de futbol, inspirades en l'anticomunisme més exacerbant.

Les desfilades *patriòtiques* del NOP, on s'enarborava la defensa dels valors retrògrads i s'exhibeix la intolerància amb el laïcisme, són conegudes a les principals ciutats del país. Segons l'ONG Nigdy Wiecej, aquests grups es dediquen a atemptar contra els col·lectius d'esquerra, les persones immigrants d'origen musulmà i els homosexuals. "Rebentem manifestacions, organitzen concerts de música RAC (Rock contra el comunisme) i es dediquen a la venda de material i de simbologia nacionalsocialista prohibida a Alemanya", explica l'entitat, que, d'acord amb diversos informes, xifra en 50 les persones assassinades a Polònia arran de la seva orientació sexual durant els últims 23 anys.

Un bri d'esperança

La febre catolicista i homòfoba, però, ha començat a tenir una forta contestació arreu del país, on el Moviment de Palikot s'ha erigit en el dispositari d'aquest sentiment després que Robert Biedron declarés en públic la seva homosexualitat i el compromís de lluitar contra els esquemes patriarcal que encara subsisteixen a la societat. Tant és així que, segons les últimes enquestes, l'acceptació dels seus postulats per part de la població ja

L'extrema dreta ha intensificat les seves accions contra els drets del moviment LGTB

supera el 25%, quan només fa quatre anys, el pensament únic eclesíastic acaparava les consciències de la població.

Gràcies a Palikot, doncs, Polònia viu una *explosió* de laïcitat mai coneguda en la seva història recent. D'aquí que la formació de Biedron, amenaçat de mort per la ultradreta, hagi decidit entrar al Sijem (Congrés dels diputats de Polònia) la proposta d'una llei que legalitzi la unió civil de persones del mateix sexe.

Malgrat l'auge del sentiment laicista, l'Església redobla la seva creuada i advoca per una "nova evangelització" de Polònia

Vehiculada conjuntament amb l'Aliança de l'Esquerra Democràtica (SLD, sigles en polonès), la iniciativa pretén atorgar els drets reservats al matrimoni tradicional a les parelles del mateix sexe en relació a la propietat, la fiscalitat o

l'herència. Un canvi cultural que ja ha suscitat el rebuig enèrgic de Llei i Justícia i de la Plataforma Cívica, formacions per les quals els matrimonis homosexuals són "nocius i moralment vergonyosos", cosa que impedirà que la mesura prosperi i sigui aprovada per la majoria del congrés.

No obstant això, la proposta ha remogut els ciments hermètics de l'estat de dret a Polònia i ha permès que el debat hagi arribat a diferents àmbits ciutadans, ja que, si bé l'Església i la dreta atien les seves fòbies, un dels diaris de referència, *Gazeta Wyborcza*, ha recollit 25.000 firmes per exigir que el president del parlament, Grzegorz Schetyna, es compromet a facilitar la discussió abans no acabi la legislatura actual.

Així és com Polònia revisa els seus fonaments. Un 20% de la mainada ja viu en famílies monoparentals i, al mateix temps, l'ateisme pren cos entre un jovent cansat dels sermons de l'Església. Però, sobretot, les causes que han fet que el país més conservador d'Europa abandoni a poc a poc el seu anacronisme per abraçar els valors de la igualtat i la justícia social han estat la Campanya social contra l'homofòbia i la sacsejada del Palikot al congrés.

El debat ha revifat després que el Palikot hagi entrat al congrés la proposta d'una llei d'unio civil de persones del mateix sexe

ment anticlerical aquests dies i, al mateix temps, manté el to racista, ultracatòlic i homòfob amb propostes tan abruptes com afaitar el cap als diputats i diputades que donin suport a la legalització de l'avortament. Des d'aquest altaveu, al qual el Vaticà ha instat a moderar-se, s'atia l'odi a Palikot i al col·lectiu gai i lèsbic, fet que ha incrementat les agressions sobre

ITÀLIA · EXPLICACIÓ ECONÒMICA DE COM ELS MERCATS FAN CAURE UN GOVERN FENT NEGOCI I EN POSEN UN ALTRE DEL SEU GUST

La paradoxa italiana

Anàlisi d'Andrea Fumagalli, professor de política econòmica a la Universitat de Pavia i autor de diversos llibres
Milà

Tant sols fa un any, des del punt de vista econòmic, no hi havia senyals que fessin pensar en una pressió especulativa forta sobre Itàlia. El ministre Tremonti no s'equivocava quan afirmava que les bases econòmiques dels països eren prou sòlides: la relació entre dèficit i PIB, la inflació o la desocupació oficial. Més aviat, els problemes econòmics italians són el creixement baix, l'elevada precarització que penalitza els sectors amb més valor afegit i la dinàmica de productivitat amb una excessiva concentració dels beneficis que castiga la demanda interna. Tot i així, en qüestió de pocs mesos, Itàlia s'ha trobat al centre de la pressió especulativa.

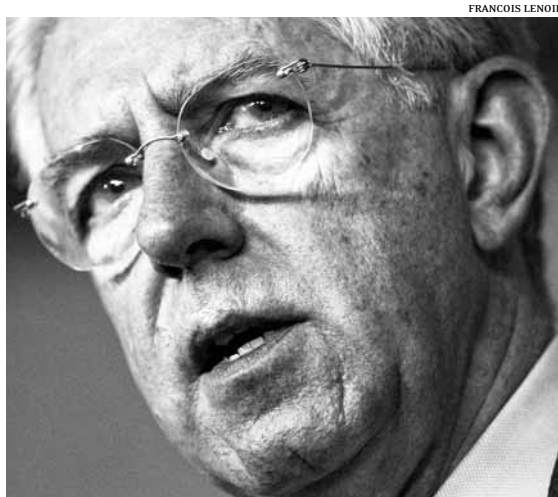
La raó és, bàsicament, l'escassa credibilitat europea i internacional en el govern Berlusconi. L'espiral de l'especulació es mou en l'òptica del màxim benefici en brevíssims períodes i es concentra en sectors econòmics on es registra un augment de la relació entre deute i crèdit amb més intensitat de risc. Des d'aquest punt de vista, el cas d'Itàlia -com el de Grècia- és de manual.

Les noves línies de política econòmica volen imposar el poder econòmic i financer a l'àmbit polític

Fa uns mesos, les grans societats financeres van començar a vendre els títols de l'Estat dels països que, segons elles, corrien el risc de viure dificultats de finançament, com Grècia, o la credibilitat dels quals era baixa, com Itàlia. En conseqüència, van provocar la caiguda del valor dels títols, cosa que va induir expectatives negatives sobre el valor d'aquests títols en el futur. Les taxes d'interès relatives a l'emissió de nous títols van començar a créixer i van ampliar el diferencial amb els interessos de títols d'altres estats considerats més segurs, com l'alemany. Aquesta tendència s'autoalimenta i crea una emergència (shock economy, diria Naomi Klein) que obliga la banca central a intervenir comprant els títols de l'Estat a canvi de nova liquiditat monetària, posant diners al mercat i, a la vegada, demanant i imposant mesures eco-

Moltes persones, sobretot a Roma, surten al carrer per celebrar la renúncia de Berlusconi

Monti és l'encarregat de formar govern i aplicar les mesures d'ajustament europees

nòmiques dràstiques, de vegades irrealistes, per reduir el dèficit públic. És el senyal que l'especulació ha vençut. Tot això és força conegut. El que no és tan conegut és que, paral·lelament, el valor dels títols derivats que asseguren els títols de l'Estat -les assegurances sobre aquests títols- (Credit default swaps, Cds) creix enormement, de manera proporcional al creixement del diferencial amb el títol d'altres països. En conseqüència, els propietaris dels Cds es lucren amb plusvàlues molt elevades. Respecte al cas italià, a començaments de 2011, el Deutsche Bank, un dels cinc bancs que controla el mercat dels Cds, va començar a

vendre prop de 7.000 milions de títols de l'Estat italià. Així, el seu valor va caure i el diferencial amb els mateixos títols alemanys va començar a augmentar. Les taxes d'interès han passat del 3% al 7% en pocs mesos, amb una pèrdua en forma d'interessos a pagar estimada entre 8.000 i 9.000 milions d'euros de l'Estat italià. Ràpidament, el valor del Cds sobre el deute italià s'ha multiplicat per cinc, fet que ha proporcionat beneficis enormes als gestors en forma de potencials plusvàlues.

Les línies de política econòmica que s'han imposat a Itàlia -i a Grècia, Portugal i l'Estat espanyol- no tenen com a objectiu la millora

del comptes públics, sinó imposar el poder econòmic i financer a l'àmbit polític (del control mediàtic, social i polític, al control de les finances). El cas grec és emblemàtic. Després de les maniobres financeres en nom del relançament de l'economia, les previsions del PIB grec pel 2011 són desastroses (-5,3%) i la relació entre dèficit i PIB segurament augmentarà. L'intent polític del govern de Papandreu de celebrar un referèndum sobre les polítiques d'austeritat davant les grans manifestacions de protesta va durar un matí. L'objectiu de defensar una possible autonomia de la política respecte els dictats econòmics i financers ha fracassat miserablement. Grècia ha posat en marxa un govern d'unitat nacional sota el control de l'exvicedirector del Banc Central Europeu.

El nou cap de govern, Mario Monti, és president europeu de la Trilateral i International Advisor de Goldman Sachs

La situació italiana, tot i que és diferent des del punt de vista econòmic, és molt similar des del punt de vista polític. La manera d'afrontar la crisi d'agost del govern de Berlusconi no ha fet més que empitjorar la situació. Paradoxal-

ment, aquest govern ha resultat ser menys fiable que un govern de centre-esquerra al ulls dels mercats financers. Davant d'això, s'ha instal·lat un nou govern tècnic de solidaritat nacional, sota la comandància de Mario Monti. És sabut que Monti, un gran economista, també és president europeu de la Trilateral i International Advisor de Goldman Sachs, una de les societats financeres que controla el mercat dels Cds, com el Deutsche Bank. Algunes veus dels mercats financers, citades al diari Milano Finanza, confirmen que -tal com va fer el Deutsche Bank a començaments d'any- Goldman Sachs va animar la venda de títols italians el mes de novembre per accelerar la crisi del govern. Així doncs, Berlusconi -com Papandreu- ha estat obligat a dimidir, no des de la política italiana, sinó des dels poders econòmics i financers.

En italià, s'afirma que democràcia i finances no rimen... ho demostren les situacions d'Itàlia i Grècia

Avui, Monti i el president Giorgio Napolitano són aplaudits, sobretot, pels mitjans de comunicació antiberlusconi (La Repubblica, la primera) i pels partits de centre-esquerra com una alternativa a Berlusconi. Res més fals. Les mesures que aplicaran seguiran el model de Grècia, probablement, més polítiques de privatització de l'estat del benestar italià (o del que en queda). Tot plegat afavorirà la precarització (liberalització dels acomiadaments individuals), fet que tindrà efectes negatius sobre el PIB i, per tant, la relació entre dèficit i PIB difícilment es reduirà. En canvi, els interessos de les grans societats financeres seran salvaguardats: una nova liquiditat i unes noves perspectives de beneficis alimentaran els mercats financers.

En italià, es diu que democràcia i finances no rimen... ho demostren les situacions d'Itàlia i Grècia. No és una novetat. 30 anys de liberalisme han fet creure -a qui volia i li interessava creure-s'ho- que la jerarquia del mercat -ideològicament anomenada lliure mercat- podia ser compatible amb l'exercici democràtic, formal, del vot. La crisi del deute sobirà ha estripat aquest vel miserable. El rei va nu, però sembla que ningú no se'n adona.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

'Interferències': hiperrealisme en la ficció

Arriba la primera pel·lícula 'creative commons', una cinta que serveix per posar en evidència el sistema polític i econòmic actual

Quan falta menys d'una setmana pel 20-N, en un context de crisi mundial i després de les mostres d'esperança que les coses poden canviar aparegudes gràcies a moviments com el 15-M, s'estrena *Interferències* als cinemes i a Internet per posar nom a les responsables de la crisi global. La proposta, que s'ha materialitzat gràcies a l'esforç conjunt de la Fundació Quepo i l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG), ha aplegat més de 150 professionals del cinema, empreses del sector audiovisual, entitats socials i institucions.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Cecilia, Anna, Maria i Rodrigo formen una jove companyia teatral que, des de fa poc, gaudeix de l'èxit, gràcies a una posada en escena descarada i transgressora, un discurs crític i reivindicatiu i un grau elevat de compromís polític i social. Per aquest motiu, van decidir preparar una obra de denúncia de la societat i mostrar que els mercats s'estan fent els amos de tot, amb les seves grans incoherències i contradiccions. De mica en mica, van assajant, van prenent consciència de la dificultat d'abraçar una realitat tan complexa i sagnant com la que volen mostrar i van entrant en una crisi d'identitat moral i artística que les enfronta entre si. Aquesta és la sinopsi del film, que aprofitarà aquest argument per anar desgranant els draps bruts d'alts càrrecs d'empreses com Antoni Brufau, president de Repsol; de polítiques com Trinidad Jiménez, ministra d'Afers Exteriors i Cooperació, i de personatges externs com Bent Svansson, el director de la Unitat de Petrol, Gas i Mineria del Banc Mundial, o Gabriel Mbega Obiang, ministre de Mines, Indústria i Energia de Guinea Equatorial. La pel·lícula intenta mostrar els diferents entramats i interessos amagats

dels governs, les institucions internacionals i les empreses que, a través de l'economia, regulen les nostres vides i hi interfereixen d'una manera negativa i agressiva per reconduir-les cap a les seves necessitats. També mostra el gran desequilibri que hi ha en les relacions Nord-Sud, imposat i mantingut gràcies al deute extern contret pels països del Sud amb el Nord. Després de molt de temps d'estudiar aquests mecanismes des de l'ODG, va aparèixer una paraula per aglutinar aquesta idea: *l'anticoperació*.

El film mostra els interessos ocults dels governs i les empreses, que regulen les nostres vides a través de l'economia

Interferències sorgeix de la necessitat de poder expressar amb altres mitjans i altres paraules el que podria ser un dossier ple de discursos i d'evidències al descobert, ja que les persones ens fem moltes preguntes quan llegim la premsa o quan mirem el telenotícies. *Interfe-*

Un fotograma d'*'Interferències'*

La pel·lícula mira de posar cara i ulls als responsables de la caòtica situació que estem vivint

rències vol intentar encaminar aquestes preguntes en alguna direcció; no vol donar la resposta, sinó fer que desencadenin una acció, un plantejament i una crítica sobre allò que estem vivint, o deixar que es creï, que hi hagi un procés de transformació en el públic espectador, que se sacsegin les consciències, perquè hi ha la necessitat de començar a caminar amb les coses més clares, de veure el principi i el final dels fils conductors de tot el que succeeix i, sobretot, saber que res no passa per casualitat. De fet, en el sistema actual, les casualitats són pures coincidències quasi impossibles.

Dos anys llargs de treball

Aquest projecte s'ha dut a terme gràcies a Quepo, una fundació sense ànim de lucre, plural, independent, aconfessional i sense restriccions ideològiques, que intenta aglutinar diferents professionals del sector de les arts audiovisuals per a la creació de l'audiovisual solidari (és a dir, projectes que, pel seu tarannà social, no tenen cabuda en empreses d'aquest sector perquè no tenen un vessant comercial) i l'Observatori del Deute en la Globalització, un centre de recerca de les relacions Nord-Sud i controlador de la generació de deutes concrets entre comunitats que ha comportat el procés de globalització. A part d'aquestes dues ONG, hi ha hagut més de 150 professionals que han dedicat temps i esforços a tirar endavant el projecte al llarg d'aquest temps. El procés de documentació i de recerca ha estat llarg i laboriós. El projecte, dut a terme per l'ODG -en xarxa

En el moment d'iniciar el rodatge, a les places i els carrers va començar el 15-M, que va impregnar d'energia tota la gent de l'equip

amb múltiples associacions, organitzacions i campanyes durant més de deu anys i, des de fa cinc anys, amb la col·laboració de Quepo, es va començar a rodar al 16 de maig. I, aquesta vegada sí, les casualitats del destí van fer que, en el moment d'iniciar el rodatge, a les places i els carrers comencés un nou moviment ple de veus i amb ganes de transformar consciències, talment com el film. Així doncs, el moviment 15-M va impregnar d'energia tota la gent del rodatge i va reescriu-

Un moment del rodatge de la pel·lícula

Alguns membres de l'equip que ha impulsat el projecte

re el final de la pel·lícula; fins i tot el final del rodatge va coincidir amb el desallotjament efectuat pels Mossos d'Esquadra de la plaça indignada acampada a la plaça de Catalunya de Barcelona.

Llicència lliure

La importància del film no només rau en el seu argument i la denúncia clara que fa amb noms i cognoms, sinó -també- en el fet que, per primera vegada, s'ha utilitzat la llicència Creative Commons en un film de ficció. Aquesta llicència es basa en el *copyleft*, que permet la distribució i la difusió lliures. Seguint la idea del programari lliure, diríem que està creada amb codi obert, de manera que qualsevol persona que ho cregui oportú pot transformar l'obra, sempre que es compleixin tres

condicions: el reconeixement de l'autoria, l'ús no comercial i compartir-ho sota la mateixa llicència. D'aquesta manera, es vol donar a entendre que la cultura i el coneixement han d'estar a l'abast de tothom. El projecte, però, vol anar més enllà de la simple visualització del film i pretén crear debats i participació a través de la seva pàgina web. De fet, també s'ha obert un Facebook i un usuari Twitter perquè el públic hi pugui dir la seva i pugui interactuar. Un dels objectius d'*Interferències* és que la gent es faci seu el projecte i que sigui útil per als moviments socials, les entitats, les ONG, les comunicadores, les educadores i fins i tot a les mateixes institucions públiques. Per aquest motiu, el divendres 18 de novembre, dos dies abans de les

eleccions generals a l'Estat espanyol, la pel·lícula es podrà veure per primer cop al cinema i també a Internet, per entregues (unes entregues que coincidiran amb el període que el projecte estarà a la plataforma Verkami per finançar, sobretot, la seva difusió mitjançant el *crowdfunding* o microfinançament massiu). Finalment, la pel·lícula sencera es podrà veure a Internet a partir del 20 de desembre i arribarà a tot el territori a través dels cinemes o altres espais. De moment, el film passarà per Rubí, Terrassa, Lleida i les festes alternatives de Sant Andreu de Palomar (Barcelona).

Educar per transformar

Interferències no només busca denunciar les injustícies que s'han creat al voltant dels mer-

Interferències

Gènere: Drama.

Durada: 74 minuts.

Idioma: Català/castellà.

Director: Pablo A. Zareceansky.

www.interferencies.cc

@_interferencies.

info@interferencies.cc

facebook.com/interferencies.

Estrena: 18 de novembre.

En cartellera fins el 24 de novembre.

Cinemes Girona i Alexandra (Barcelona).

Per Internet a la pàgina d'*Interferències*.

cats mundials, sinó que pretén anar més enllà i despertar consciències, fet que el converteix, també, en un projecte educatiu. Així doncs, a través de la pàgina web del projecte, podem obtenir propostes educatives i didàctiques dels sis temes que apareixen i es tracten a la cinta: deute extern, comerç internacional, governs i institucions internacio-

Es parla de deute extern, comerç internacional, governs i institucions internacionals, deute ecològic, canvi climàtic i multinacionals

nals, empreses transnacionals, deute ecològic i canvi climàtic i alternatives. A partir d'aquest material, es busca la implicació activa de l'espectadora, que pugui conèixer altres projectes, participar en alternatives i campanyes i, d'aquesta manera, ser partícip del projecte. Aquest material ha estat elaborat per l'entitat Educació per l'Acció Cívica- EdPAC i està pensat tant per a educadores com pel mateix públic que vulgui aprofundir més en tots aquests temes.

, expressions

MÚSICA

Purkinje: canya de qualitat des de les Terres de l'Ebre

Punk, hardcore, costumisme, ironia i crítica social s'agermanen en un primer treball carregat d'autenticitat

'Bukkake Social' és el primer disc del grup d'Amputa

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

Durant esta etapa de forja de la pròpia manera de ser i de pensar que és l'adolescència, un dels elements que més ens influïx és la música. No descobrim cap secret, dient això: qui més qui menys, ha entrat al món del heavy, el hip-hop, el rock, l'ska o el punk -i l'estètica i rituals que comporten- com una manera de mostrar rebel·lia i criticar allò que no ens agrada de la societat. Per quina d'estes *tribus* tira cadascú depèn de molts factors, però un dels més importants és l'entorn social. Que el jovent *alternatiu* d'un poble o d'una zona tendisques a identificar-se amb un moviment musical o un altre sovint depèn de què ha mamat a casa, però, sobretot, a l'institut o al bar. És per això que, de vegades, fins i tot es pot traçar una certa relació entre la geografia i les opcions musicals *alternatives*. Al nostre país, per exemple, podríem establir dos grans tendències: com l'anomenat *rock català* va marcar l'adolescència de molts joves dels 80 i els 90, i com també ho va fer l'ska, el rock dur i el punk de marc estatal. Així, per poc que agrada als més puristes, avui dia, és innegable que bona part del jovent crític del país -des del ecologista o independentista a l'anticapitalista o feminista- no

té (no tenim) *Sopa de Cabra* o *Sau* com a referència musical, sinó *La Polla Records*, *Kortatu* o -més recentment- *La Gossa Sorda*. Exemples ben clars d'això els trobem a bona part de les Terres de l'Ebre i el País Valencià, on cada vegada es consoliden més grups a partir d'este adob musical. Un adob que fa germinar fruits com *Purkinje*, que just ara presenten el primer disc: *Bukkake Social*.

El primer treball del grup presenta un títol gràfic i provocador que anticipa perfectament què trobarem al disc: tralla, humor i mala llet. *Purkinje* no fan res especialment nou ni original: toquen hardcore i punk -influenciats igual per *Extremoduro*, *Skalariak* o *Berri Txarrak* que per *Blink 182*, *The Toy Dolls* o *Bad Religion*- i parlen sobre la hipocresia i les injustícies de la societat ebrenc i catalana. Al disc, hi trobarem passatges amb més canya i d'altres més relaxats; pinzellades d'ska i fins i tot de pop; lletres iròniques, algunes costumistes i d'altres directament nihilistes. Res especialment innovador, a priori. Però sí que cal destacar-ne dos coses. Una és la qualitat de la proposta: no fan res de nou, però ho fan molt bé. L'altra és una sensació que fàcilment ens acompanyarà durant l'escolta de tot l'àlbum: l'autenticitat i honestat que desprèn. L'enregistrament

Purkinje

Bukkake Social, 2011.
Descàrrega gratuïta: www.facebook.com/purkinjee |
www.myspace.com/purkinjee.
Edició física pendent de publicació.

-que es pot descarregar gratuïtament des del seu MySpace i Facebook- i el grup en sí. Una honestetat, d'altra banda, que ja s'endevina en el propi nom del grup: tal com les neurones de *Purkinje* aporten coordinació al cos humà, la música aportaria una eina per desfogar-se al grup amputat. Així, la primera proposta dels antics *Lark About* -rebatjats després de sis anys picant pedra en escenaris d'arreu dels Països Catalans- és un treball que arriba sense ukeles ni portades a TV3, però amb moltes ganes. Esperem que per molts anys.

DOCUMENTALS MUSICALS

La cultura negra viatja dels escenaris a la pantalla

La Ciutat Invisible acull l'estrena del cycle documental 'Black is beauty'

Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

Després de l'èxit del cycle *Say it Loud*, l'oferta de música negra es trasllada, ara, al terreny audiovisual. Per aquest motiu, durant els dimecres dels mesos de novembre i desembre, la cooperativa La Ciutat Invisible ha organitzat la projecció d'una sèrie de documentals que pretenen mostrar-nos un petit recorregut per la part negra de la història. El cycle ha pres el nom de *Black is Beauty* i vol convertir-se en un punt de trobada per mostrar les diferents realitats de la cultura negra, tal com mostra la diversitat de països d'origen dels documentals que s'han triat: Guinea Equatorial, Jamaica i els EUA. Entre d'altres, hi podrem veure documentals com *Malabo Barrio X*, un treball excel·lent sobre l'incipient escena vinculada al hip-hop als barris de Malabo (Guinea), realitzat per Marc Tardiu i Uri Rivero. S'hi expressen els dubtes i les contradiccions del jovent de Malabo, que ens acosten al que podria ser el naixement del rap als carrers de moltes ciutats de l'Estat espanyol, fet que demostra la universalitat i les possibilitats que ofereix el gènere de la paraula rimada.

La peça central del cycle serà *Black Music. De cadenas de hierro a cadenas de oro*, un documental realitzat pel francès Marc Aurèle Vecchione que es projectarà en dues parts i que narra de forma exhaustiva l'ample univers vinculat a la música negra, des dels inicials blues del delta fins a l'explosiva escena del hip-hop, passant per *Chuk Berry*, *Diana Ross*, *Public Enemy*, *Louis Armstrong* o *Sam Cook*. Un recorregut que explica com els primers esclaus fan de la música la seva trinxera de resistència i com aquesta, segles després, continua sent el gran mitjà d'identitat i expressió dins els barris pobres dels EUA.

Finalment, el cycle es tancarà amb *Why do jamaicans run so fast?*, un documental que intenta treure l'entrellat dels secrets de la meravellosa illa del tresor arran dels seus èxits esportius, que fins i tot fan ombra a les grans superpotències de l'atletisme. En aquest film, veiem que la música i l'esport són la gran bandera, d'un

país marginat històricament, i d'aquesta manera es barregen al llarg de tota la pel·lícula.

Així doncs, d'aquesta col·laboració entre la Ciutat Invisible i *Black Salad*, neix una petita oportunitat per enriquir les inquietuds culturals de qualsevol amant de la música negra o de qualsevol persona que tingui ganes d'aprofundir en aquest món. Cal destacar que tant *Malabo Barrio X* com *Why do jamaicans run so fast* seran presentats pels seus directors.

Black is beauty

Ciutat Invisible. C. Riego, 37 (Barcelona). 93.298.99.47.
www.ciutatimpossible.coop.
Tots els concerts comencen a les 20h a la sala d'actes de La Ciutat Invisible. Gratuït.

PROGRAMACIÓ

Dimecres 16 de novembre:
Malabo Barrio-X / 53' / 2009 / castellà. Dirigit per Marc Tardiu i Uri Rivero. Presentació a càrrec dels directors.

Dimecres 23 de novembre:
Black Music. De cadenas de hierro a cadenas de oro. Primera part / 52' / 2008 / francès. Dirigit per Marc Aurèle Vecchione.

Dimecres 30 de novembre:
Black Music. De cadenas de hierro a cadenas de oro. Segona part / 52' / 2008 / francès. Dirigit per Marc Aurèle Vecchione.

Dimecres 7 de desembre:
Why do jamaicans run so fast? / 61' / 2009 / anglès. Dirigit per Miquel Galofré / Fernando Guereta. Presentació a càrrec del director.

LLIBRES

D'antiherois i fatalitats

La novel·la de George Arnaud ens parla de la condició humana davant la por de morir

La pel·lícula de Henri Georges Clouzot va portar la novel·la 'El salario del miedo' al cinema l'any 1953

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

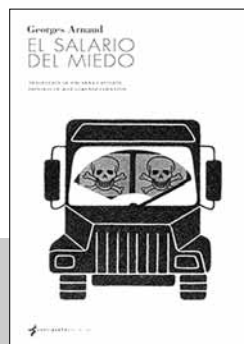
“**H**i ha uns camions amb una càrrega de nitroglicerina que pot explotar i uns països que els han de conduir per una pista desballestada”. Probablement, a moltes cinèfiles de la DIRECTA, això és el primer que els vindrà al cap quan recordin l'adaptació cinematogràfica de la novel·la *El salario del miedo* de George Arnaud que va dirigir Herni-Georges Clouzot. Es tracta d'una novel·la de suspens que l'editorial aragonesa Contraseña ha reeditat aquesta tardor. El text ja es va fer molt popular quan es va publicar, l'any 1950, però l'adaptació de Clouzot -que va obtenir la Palma d'Or a Cannes el 1953- la va fer conèixer internacionalment. En castellà, ja n'hi havia una traducció amb pròleg de Manolo Vázquez Montalbán i, en català, l'editorial La Magrana l'havia traduïda abans.

Hem començat així la ressenya d'aquest llibre perquè novel·la i pel·lícula ja han quedat associades en el record de moltes persones i perquè aquest resum senzill d'un argument tan radicalment bàsic i essencial com el d'un camió a punt d'explotar és, precisament, l'encert del llibre. Uns occidentals lumpen malviuen en un poble *perdut* de Guatemala fins que sorgeix una oportunitat per sortir d'aquell pou: si volen els diners, s'hauran d'arriscar a conduir uns camions amb la

càrrega explosiva. Així es posa en joc una trama amb traïcions i peripècies, on l'autor és capaç de mantenir la tensió sense haver de buscar refinaments en els diàlegs ni altres accessoris que la por de jugar-se la pell.

Escrita amb un pòsit ideològic que evidencia el seu menyspreu vers la religió catòlica (aquesta part no surt a la pel·lícula) i el colonialisme econòmic, a *El salario del miedo*, una parella d'antiherois afronten la por de morir-se de manera convencionalment oposada, en el que es converteix en una lluita cada cop més desesperada contra la fatalitat. El llibre es pot interpretar com una metàfora del capitalisme en un paisatge tropical -com retratava B. Traven a la selva mexicana de Chiapas, per posar un exemple-, però aquest és un element més secundari davant la història ontològica i el sentit nihilista que dóna George Arnaud a la condició humana.

De la mateixa manera que els protagonistes de *El salario del miedo* necessiten els diners per sortir de la pobresa i tornar a casa, l'èxit d'aquest llibre va permetre a l'autor abandonar la pobresa després de passar dos anys a l'Amèrica Llatina, d'on va poder tornar fent de polissó en un vaixell. Arnaud també va literaturitzar part d'aquestes experiències autobiogràfiques de feines arriscades en altres dues novel·les: *Le voyage du mauvais larron* i *Lumière de soufre*. I és

El salario del miedo

George Arnaud.
Editorial Contraseña, 2011.
203 pàgines.

que, com explica Vázquez Montalbán, el francès va ser un *maleit* autèntic i no pas de saló: després d'un període traumàtic en què va ser empresonat -i després absolt-, acusat d'haver mort el seu pare i la seva tia, Herni Girard (aquest era el seu nom veritable) se'n va anar a Veneçuela, on va fer tot tipus de feines. Ja retornat a l'Estat francès, es va implicar en la lluita contra el colonialisme francès donant suport a Ben Bella durant la guerra d'Algèria, país on va viure durant tres anys. El 1987, va morir a Barcelona, ciutat on havia acabat residint.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Indústria tardana

Roger Costa Puyal

A finals del segle XVIII, a Anglaterra, van tenir lloc una sèrie d'avenços tècnics en el sector tèxtil -consistents en la mecanització d'eines i processos artesanals de fabricació mitjançant artefactes moguts per vapor d'aigua escalfada amb carbó- que van convertir els tallers en fàbriques. Això es va anomenar revolució industrial, va passar als altres sectors i va afectar tot el món. Però només es va desenvolupar en una petita part d'Europa, en forma de mitja lluna. La punta de dalt eren unes poques ciutats del sud d'Anglaterra, la de baix era Barcelona i el Llobregat. Entremig, la mitja lluna s'eixamplava per Holanda, Bèlgica, l'est de l'Estat francès, l'oest d'Alemanya, Suïssa i el nord d'Itàlia. Algunes ciutats europees van concentrar els processos fabrils, mentre la resta del món continuava amb el seu sistema de vida rural i artesanal mil·lenari. Hi havia altres nuclis industrials, però petits i aïllats. Així va passar tot el segle XIX. Quan aquest s'acabava, van aparèixer el petroli i l'electricitat, provocant una nova revolució industrial, ja que eren fonts d'energia més eficients que el carbó per moure màquines. També va néixer una nova zona industrialitzada, la cantonada nord-est dels EUA, la zona entre Nova York i els grans llacs. La resta de la població mundial continuava més o menys igual. La indústria havia aparegut aquí i allà, però tímida. Aleshores, tot es va ensorrar: la guerra, la crisi i la revolució van regnar durant tota la primera meitat del segle XX. Durant la contesa, va aparèixer un nou territori industrialitzat, unes ciutats al nord-oest de Rússia, entre Moscou i el Bàltic. La resta, tot igual. No va ser fins als anys 50 i 60 que la industrialització es va començar a estendre realment per tot el món. I va anar molt ràpid. En tan sols una generació, el sistema fabril va desplaçar pràcticament tots els processos artesanals de fabricació del món. A l'Estat espanyol,

per exemple, als anys 40, la immensa majoria de la població encara era rural. Al llarg dels anys 50 i 60, aquesta població va abandonar el camp en massa. Totes les ciutats del perímetre marítim de l'Estat es van industrialitzar, també Madrid i moltes parts de l'altiplà i el sud: Castella i Lleó, Saragossa, Sevilla, etc. Aquest procés es va viure a tota Europa, també a l'est. Des d'aleshores, la carrera industrialitzadora ha arribat pràcticament arreu del planeta, a l'Àsia, a Amèrica, etc. I els capitalistes van haver de buscar nous avantatges -en fer-se populars els que tenien fins llavors-, cosa que va donar pas a la societat post-industrial. En alguns llocs, va succeir que una generació va abandonar el camp per la fàbrica i la següent va abandonar la fàbrica per la franquícia. Aquest procés va venir acompanyat d'una tercera revolució industrial. Els avenços en la química van originar la revolució verda, pesticides i adobs per tenir collites abundants. La petroquímica va proporcionar plàstics i materials essencials per a usos industrials. D'altra banda, els avenços en l'electrònica i l'electromecànica van originar la societat de la informació (ràdio, cine, televisió, informàtica, satèl·lits, etc.) i del benestar (rentadora, nevera, etc.). Finalment, els avenços en els mitjans de transport (cotxe, tren, metro, vaixells, avions, etc.) van donar pas a l'aldea global. Si afegim que aquests canvis van provocar una revolució social i cultural que va fer trontollar les anteriors societats i cultures -la burgesa i l'obrera- i va establir els de les noves -en les quals el pensament únic pugna fort per ser hegemònic-, tindrem la societat en què vivim avui. Una societat nova, jove i amb moltes coses per aprendre. L'anterior classe treballadora no va obtenir els seus èxits fins més de 100 anys després de néixer. Va crear una cultura pròpia, que després va originar una societat pròpia, que finalment va estar en disposició d'alliberar-se o, almenys, d'intentar-ho.

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 16 de novembre
Assemblea del Fòrum Social Català
 19h Centre Cultural Catòlic
 C. Rivadeneyra, 6.
 Més informació:
www.forumsocialcatala.cat

Dijous 17 de novembre
Quarta sessió Videofòrum veu de les dones: '48 HABITATGE_cultura'
 18:30h a l'SCI-Cat
 C. Carme, 95.
 És la quarta sessió del cicle de pel·lícules *La veu de les dones en la memòria històrica*.

Organitza: Servei Civil Internacional
 Més informació: www.sci.cat

Acte-fòrum per l'abstenció activa
 19h Arc de Triomf
 Amb la intervenció de: Carlos Taibo, Antonio Baños, Enric Duran, Santiago Lopez Petit, Octavi Arberola i Javier Zapata.
 Organitza: CGT Barcelona

Sèrie documental 'Pla de Rescat'
 19h Equipament Forat de la Vergòria Sant Pere Més Baix, 70.
 Comptarà amb la presència de l'arquitecta i realitzadora de la sèrie Isabel Martínez Stolcke i d'Ada Colau, membre de V de Vivienda i de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH).
 Divendres 18 de novembre
 Xerrada-debat sobre les cooperatives d'habitatge d'ús
 19:30h Ateneu Popular de les Corts
 C. Joan Gamper 8-10, baixos (botiga 2)
 Amb Sostre Cívic, associació sense ànim de lucre que promou un nou model no especulatiu d'accés a l'habitatge.
 Més informació: www.ateneupopular-delescorts.org/

Diumenge 20 de novembre
El tomàquet etern es trasllada a l'hort del Xino
 11h Hort del Xino
 C. Reina Amàlia, 11.
 Consisteix en una instal·lació de cuina-hort construïda a partir d'antics resi-

Dues jornades pacifistes a Barcelona Mordassa a la defensa dels drets humans

16 i 17 de novembre

Dimecres 16 de novembre: 9h Jornades de treball internes: tallers interns entre diferents entitats socials i jurídiques amb l'objectiu de reflexionar conjuntament sobre el fenomen de la criminalització i trobar possibles propostes d'accions conjuntes. **Dijous 17 de novembre:** Acte públic: 18h Inauguració i presentació a càrrec de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament i de Brigades Internacionals de Pau de Catalunya. 18:45h Taula rodona amb Ingrid Vergara, Jorge Luís Morales, Blanca Velázquez i Alberto Brunori. Lloc: Sala d'actes de la Residència d'Investigadors. C. Hospital, 64. Organitza: Brigades Internacionals de Pau

Més info: www.facebook.com/pbi.ee

II Jornades del Moviment de la pau a Catalunya

18 i 19 de novembre

Divendres 18 de novembre: 18:30h Obertura de les Jornades amb Pere Ortega (president de la Federació Catalana d'ONG per la Pau). Conferència inaugural a càrrec de Jonan Fernández, director de Baketik Arantzazu, Centro de Experiendizaje. Recursos ètics para un cambio personal y social. 20:15h Presentació de l'Estudi Memòria de la Pau 2009-2010. Federació Catalana d'ONG per la Pau, a càrrec de Jordi Calvo, membre del Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs-Justícia i Pau. **Dissabte 19 de novembre:** 10h Acol·lida i lliurament de documentació. 10:30h Grups de treball simultanis: *Els reptes de la Federació i el Moviment per la Pau a Catalunya*. L'educació en el lleure, per la pau i els joves. La comunicació per la pau. 14:30h Dinar i espai de tertúlia i intercanvi. 16h Taula debat: un pacifista al 15-M. *No-violència pragmàtica o no-violència holística?* Amb Arcadi Oliveres, Tica Font, José Luís Gordillo i Maria Arenas Palomares. 17:30h Passem comptes: conclusions dels grups de treball. 19h Conclusions i cloenda de les jornades. Amb Rafal Grasa, president de l'ICIP i Pere Ortega. Lloc: Ateneu Barcelonès. C. Canuda, 6. Organitza: Federació Catalana d'ONG per la Pau i l'Institut Català Internacional per la Pau

Més info: www.federacioongpau.org

dues convertits en recursos. L'experiment tindrà nova llar a l'hort del Xino, on podrem experimentar i jugar, buscar noves funcionalitats i potenciar les que ja té, com la primera collita de la paret-hort vertical. Tot això, acompanyades pels seus creadors, *qualquiercosa*. Més info: cualquiercosaellblog.wordpress.com/el-tomate-eterno

CASTELLÓ DE LA PLANA

Actes a l'Ateneu Popular
 C. d'Amunt, 167.
 Dijous 17 de novembre
 20h Debat eleccions: *To vote or no to vote, that is the question*
 Davant la proximitat de les eleccions del 20-N i arran d'un dels debats sorgits en el si del moviment del 15-M a les

darreres eleccions del maig passat, us proposem fer aquest debat per intercanviar impressions i posicionaments. Organitza: Casal Popular de Castelló
 Dissabte 19 de novembre
 12h Introducció a la filosofia
 Continuació del taller matinal i distès d'introducció a la filosofia
 Organitza: Rebost de Sabers
 Dilluns 21 de novembre
 20h Taller de dansa del ventre
 Organitza: Rebost de Sabers

CERDANYOLA

Divendres 18 de novembre
Xerrada: 'El resultat de la crisi a Islàndia'
 19:30h La Clau, Casal Popular i Cultural.
 C. Mare de Déu del Pilar, 43.
 A càrrec de Joan García, economista i membre d'Attac-Catalunya.
 Més info: <http://laclaucerdanyola.wordpress.com>

FIGUERES

Dissabte 19 de novembre
Xerrada: 'El Llop a l'Alt Empordà'
 19h Museu del Joguet de Catalunya
 C. Sant Pere, 1.
 Conferència-col·loqui sobre el passat i el futur del llop (*canis lupus*), a càrrec de Josep Maria Massip, naturalista i autor del llibre *El llop i els humans*. Passat i present a Catalunya. L'acte serà presentat per Jordi Sargatal, membre fundador de l'IAEDEN.
 Organitza: IAEDEN i Museu del Joguet de Catalunya/Figueres

FORNELLS DE LA SELVA

18 de novembre
Xerrada 'Venim de Torola'
 20h Local d'Entitats
 Plaça de l'església
 Dues voluntàries de l'entitat explicaran l'experiència viscuda el setembre passat a Torola (El Salvador)
 Organitza: Associació d'Ajuda Solidària FornellsX3

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Pels informatius de laTele.cat, calen bones veus per entonar notícies crítiques i estudi de locució. Més informació: www.latele.cat

Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador**. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Ateneu Popular de Vallcarca: **lloguem bucs d'assaig musical** per bandes a preus populars al barri de Valldaura. Contacte: Jordi 660 96 42 01

Ateneu cerca **pissarra, preferentment de rotuladors**, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

El CAD Granollers tanca i **s'ofereixen gossos en adopció**. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: www.cadvor.cat

> EL TEMPS

DIJOURS 17
 Pausa enmig d'aquest diluvi més de novembre. La terra és xopa i no pot empassar més aigua. Batrem rècords.

DIVENDRES 18
 Els núvols tornaran a agafar força a les comarques valencianes i tarra-gonines. Primers ruixats a la tarda.

DISSABTE 19
 Les tempestes afectaran especialment tot el litoral i prelitoral. Vents de lleuant moderats i ambient molt humit.

DIUMENGE 20
 Els vents de lleuant s'intensifiquen. Les pluges seran persistents a molts punts de la costa. Poca pluja a l'interior.

DILLUNS 21
 S'obriran clarianes a les comarques del nord, encara algun ruixat a la costa de València, a Palma i Eivissa.

DIMARTS 22
 El cel s'aclarirà de nord a sud. Primeres ullades de sol a la costa i ambient força agradable. Temperatures suaus. Fred de nit.

GIRONA

Diuenge 20 de novembre
Concert punk amb els grups Eiter (hardcore, BCN) i presentació de nou disc de Wosses (hardcore, Torelló)
 19h CSO Can Rusk
 C. Comerç
 La pizzeria va destinada al periòdic anàrquic *En Veu Alta* i començarà a les 18h.
 Organitza: CSO Can Rusk

GRAMENET DEL BESÒS

Divendres 18 de novembre
Presentació: Santa Coloma conviu
 19h Biblioteca Can Peixauet
 Av. Generalitat, 98-100.
 Sota el lema *Bones pràctiques de convivència*, es farà una taula rodona amb diferents representants d'entitats que estan treballant per la convivència.
 Més info:
<http://santacolomaconviu.wordpress.com/>.

MOLINS DE REI

Dimecres 16 de novembre
Presentació de la cooperativa de consum energètic SOMenergia
 20h Ateneu Mulei
 C. Església, 10.
 A càrrec de Pep Salas, d'Smartgrid.cat i membre de la cooperativa SOMenergia
 Més info: www.racocatala.cat/ Mulei
 SOMenergia és una cooperativa de consum energètic; les seves sòcies, a més de consumir electricitat, promouen la creació de nous projectes de generació d'energia renovable amb l'objectiu d'arribar a l'equilibri i reduir la dependència de les energies no renovables. És una proposta per sortir d'aquest atzucac i per fer veure que la ciutadania té moltes coses a dir en relació a l'energia i, encara més, moltes coses per fer.
 Ens explicaran el seu projecte (que actualment ja compta amb més de 1.000 sòcies) i com es podria fer arribar aquest projecte a les consumidores de Molins de Rei. T'hi apuntes?

Experiències del municipalisme popular

BARCELONA
 Dissabte 19 de novembre

Amb una dialèctica contundent i amb ganes d'expressar-se i d'explicar coses, Quim Arrufat encapçala una xerrada sobre el municipalisme. Després de passar per Caldes de Montbui fa un parell de dissabtes, el dia 19 aterra a Nou Barris, disposat a explicar què són, per ell, les candidatures d'unitat popular i què entén per participar municipalment de les institucions municipals. D'aquesta manera, la CUP de Barcelona, juntament amb l'experiència de la Trobada Alternativa, pretén encaminar la lluita per entrar i intentar transmetre a l'Ajuntament de la gran capital la voluntat dels moviments socials i de base. Qui sap fins on arribarà l'experiència. 19:30h Casal popular de Nou Barris. Passeig d'Urrutià, 121. Vilanova i la Geltrú, amb Quim Arrufat. Argentona, amb Eudald Calvo. Gramenet del Besòs, amb Aitor Blanc. Organitza: Trobada Alternativa de Nou Barris i CUP Barcelona.

Més informació: www.trobada9barris.org i www.barcelona.cup.cat

OLOT

19 de novembre
Jornada per la reflexió: 'Quina democràcia volem i quina democràcia tenim?'
 Centre Cultural Els Catòlics
 C. Clivillers, 7.
 16h Taller sobre el sistema electoral, amb Francesc Sol de la Vega, polític i membre de l'Associació l'Oliva. A partir de les 18h, conferència: *Legitimitat política i noves formes de participació* (a càrrec de Quim Brugué) i presentació de l'*Agenda Latinoamericana 2012*. Organitza: Comissió Agenda Latinoamericana, Institut d'Estudis Socials de la Garrotxa i Persones Indignades

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Divendres 18 de novembre
 Pel·lícula: 'Sombras'

20h Casa de Cultura
 C. Castellví, s/n.
 Coproducció franco-espanyola dirigida per Oriol Canals (Sant Cugat, 1965).
 Aborda el drama dels centenars d'africans i africanes que abandonen les seves terres de pobresa a la recerca d'una vida més digna i que, després de sobreviure una travessa marítima temerària, han d'afrontar una realitat potser encara més complexa: poder sobreviure en terra europea. Presentat per Jordi Casas

Jornades sobre drets laborals

19h Casal Popular La Guitza
 C. Migdia, 13.
 Aquesta primera sessió tractarà de la relació entre els sindicats i els moviments d'alliberament nacional. A càrrec de Leire Nalda (membre de LAB)

i un militant de la COS.
<http://www.nodo50.org/laguitza/w/>

TERRASSA

Dijous 17 de novembre
La deu de les veus
 20h Nova Jazz Cava
 Passatge Tete Montoliu, 24.
El mar quedaba lejos. La poesia de José Agustín Goytisolo
 Organitza: Mirall de Glaç · Amics de les Arts i Joventuts Musicals

VALÈNCIA

Activitats a l'Ateneu Llibertari 'Octubre del 36'
 C. Desamparats, 1.
 Divendres 18 de novembre
 18h Passi de documental *De la servidumbre moderna*
 21:30 Sopar per l'autogestió de la biblioteca social de l'ateneu

Xerrada 'Eleccions-Democràcia'
 19:30h Centre Social-Bar Terra
 C. Baró de Sant Petri, 9 (Benimaclet).
 A càrrec d'Abel Caldera, membre del consell de redacció de *L'Accent*

Diuenge 20 de novembre
Seguiment electoral
 20h Racó de la Corbella
 C. Maldonado, 46.
 Organitzen: Maulets, Endavant Benimaclet, CSB Terra i Racó de la Corbella

XÀTIVA

Dissabte 19 de novembre
Presentació oficial del nou disc de Feliu Ventura 'Música i Lletra'
 22h Gran Teatre
 Av. Seglas, s/n
 Feliu Ventura comptarà amb les col·laboracions de Sara Chordà, Quique Pons, Gabriel Coll i Borja Penalba (que també ha fet la direcció musical de l'espectacle).
 Més informació: www.musicailletra-granteatre.blogspot.com

Concert de cloenda del cinquè aniversari de L'Esquerda

GRANOLLERS,
 Dissabte 19 de novembre

Amb el dubte de si és un acte d'anticampanya encobert, Brams, Belda i el conjunt Badabadoc, el grup local Raska i, com a cap de cartell, els incombustibles KOP pujaran a l'escenari del Parquet de Granollers. Després de l'experiència del cicle Cants i Autors, el Casal Popular L'Esquerda clou les celebracions del seu cinquè aniversari. 21h al Parquet de Granollers. C. Roger de Flor, s/n. Organitza: L'Esquerda.

Més info: www.esquerda.org

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Barcelona
 Dijous 17 de novembre
Vaga a les universitats públiques catalanes
 Manifestació 18h plaça Universitat. Més informació: <http://reconstruimla-publica.wordpress.com>

Nit de vetlla per la sanitat pública!
 De 22h fins a la matinada següent a la plaça Sant Jaume. Convoca: Focap i Assemblea de Primària
 Més informació: <http://defensasaniatpublica.wordpress.com>

Divendres 18 de novembre
Vaga per la sanitat i convocatòria per a l'acció
 12h Plaça Universitat
 Convoca: Assemblea d'usuaris i usuàries de la sanitat pública de la CGT
 Més informació: www.cgtcatalunya.cat

Concentració: La nostra elecció, l'acció!
 19h Plaça Catalunya
 Convoca: AcampadaBcn
 Més informació: <http://acampadadebarcelona.org>

Dissabte 19 de novembre
Dia de reflexió col·lectiva
 Plaça de Catalunya i altres acampadadebarcelona.org
L'Hospitalet de Llobregat
Divendres 18 de novembre
Xiulada contra l'últim acte de campanya de PxC
 20h C.C. Barradas.
 Rambla 22 Oliveras, 56.

Tarragona
Dijous 17 de novembre
Vaga a les universitats públiques catalanes
 12h Plaça Imperial Tàrraco

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Xevi Tarrenchs PENSIONISTA, DEFENSOR DE LES GAVARRES I INDIGNAT

“El projecte de circuit de motos a les Gavarres és un crim ecològic”

Xevi Tarrenchs té 64 anys, és de Girona i viu a la Bisbal, on va arribar com a director de la seguretat social en aquesta població empordanesa. Avui jubilat, cultiva un hort ecològic a Sant Sadurn de l'Heura, afectat per la construcció del circuit de motocross a les Gavarres. El projecte té l'aprovació de l'Ajuntament de la Bisbal i de la Generalitat i ara està pendent del vist i plau de la Comissió d'Urbanisme de Girona. Tarrenchs també és l'indignat de més edat de l'assemblea de la Bisbal i els pobles veïns.

Xtrem Bofill
entrevista@setmanaridirecta.info

Què hi fas, a Sant Sadurn?
Hi vaig per relaxar-me. És com un escapament de la vida urbana. M'ocupo d'un tros de terra, amb un petit hort ecològic, dos prats i un tall de bosc, amb dues eugues desbrossadores i productores de fems. És un refugi.
Per què denunciis el circuit de motocross de les Gavarres?
Les Gavarres són un pulmó de les comarques del Baix Empordà, el Gironès i la Selva. L'establiment del circuit de motocross és un crim ecològic. Veïns de Sant Sadurn ja hem presentat al·legacions i continuem queixant-nos perquè no ens fan cas.

“Les finques petites no reben mai subvencions, sols les grans”

Per què és nociu el circuit de motos?
Per la pol·lució. Hi ha la pol·lució acústica i la que provoquen els olis, que tard o d'hora van a parar a les aigües. També hi ha les erosions de la terra. Però el que és més perillós, segurament, és el foc. Un circuit de motos no ha d'estar al mig del bosc. Les Gavarres són un espai natural molt fràgil, molt afectat pels incendis. És una zona d'alzines i roures. Un circuit de motos al mig de les Gavarres és un projecte especulatiu, nociu i sense sentit. Perjudica els pocs animals salvatges que queden i la gent de l'entorn. Els veïns

EDUARD PUNSET

sentirem el barrum-barrum de les motos continuament.

Reclames el dret a la tranquil·litat.

Sí, igual que altres veïns del poble. Però, sobretot,estic indignat pel poc respecte a la natura. A més, ara, amb aquesta nova llei Omnibus, donen via lliure a les motos per circular pels camins de bosc, fet que fins ara estava prohibit. Anem a pitjor.

I està permès construir un circuit de motos al mig de les Gavarres?

No ho sé. La Generalitat, fins i tot Medi Ambient i l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) els han donat permís... L'Ajuntament els ha donat l'autorització prèvia i, en canvi, no ha respost les nostres al·legacions.

Els terrenys situats a les Gavarres no estan protegits?

Part de la finca de Can Serís, on es vol ubicar el circuit, no està considerada dins el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN). Des de fa anys, han fet una sèrie de modificacions del PEIN de les Gavarres. Els límits protegits de les Gavarres s'han anat reduint arran de les impugnacions d'alguns propietaris i per altres motius que desconeix. Però, tot i així, és una zona agrícola i no urbanitzable. No obstant això, els donen el permís.

Les motos circulen ara?

Les motos circulaven fa anys de manera pirata i ho vàrem denun-

ciar. Els forestals els van fer parar i ara s'estan traient els permisos oficials. Van més amb compte.

Com us en va assabentar?

Un veí de Cruïlles, que llegeix el BOG a la feina, va aixecar la llebre. Van tenir el temps just per fer les al·legacions i aturar el projecte. Cal ressaltar que l'Ajuntament no ho va penjar, com és preceptiu, al taulell d'anuncis per a informació als ciutadans.

Qui és el propietari del terreny i quines raons presenta davant les protestes?

El propietari és un empresari de la construcció de la Bisbal, Construcció Baix Empordà, que va adquirir la finca en una subhasta. Ara diu que és el propietari de la finca i, per tant, pot fer-hi el que vulgui. Aquesta finca va passar per diferents mans. Havia estat del clergat i va passar a mans d'un propietari que, segons diuen, va provocar diversos incendis per poder-hi construir una urbanització. El propietari actual ha rebut subvencions per netejar i protegir el bosc i ara hi vol instal·lar un circuit de motos. Les finques petites no reben mai subvencions, sols les grans.

És una finca gran?

És molt gran i està tancada amb malla, cosa que és perjudicial per la fauna, sobretot pels animals grossos. La tanca també arriba als caminets, les rieres i els torrents, que queden encer-

clats. S'està privatitzant cada vegada més el bosc.

Com expliques que l'Ajuntament doni el permís tot i l'oposició del veïnat de Sant Sadurn?

L'argument és que la Generalitat ha fet informes favorables al projecte i que el circuit pot ser rendible pel poble; fins i tot l'ha declarat d'interès públic, fet que és una barbaritat, ja que és d'ús privat.

Què demaneu a l'Ajuntament?

Que ens expliquin per què han desestimat les nostres al·legacions (quins motius tenen) i que reconsiderin el permís que han donat. I voldria aprofitar aquest mitjà per sol·licitar assessorament en defensa de la terra ens pot ajudar, pot escriure'm a xtremch@gmail.com

De l'acampada indignada, tu ets el més gran i, potser, dels pocs o l'únic que va acampar a la plaça de l'Ajuntament?

Dons sí, crec que sóc el més vell. Dels que quedem ara, sí, sóc l'únic que va acampar davant l'Ajuntament. De fet l'acampada va durar pocs dies, fins l'endemà de les eleccions municipals.

Com veus aquest moviment?

A la Bisbal, últimament, està decaient molt. La gent amb més empenya ha anat marxant i ara veig que hi ha interessos partidistes. Les eleccions estan desvirtuant força la moguda.

. LA COLUMNA

Goldman Sachs: bombers piròmans

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

El 27 de setembre, un agent de borsa completament desconegut es convertia en un personatge mediàtic gràcies a una entrevista a la BBC. El broker explicava com somiava cada nit que arribés una recessió, s'afonés tot i ell en tragués beneficis astronòmics, ja que era el que sempre havia esperat i estava preparat per fer-ho. Entre opinió desmesurada i valoració desafortunada, una afirmació seva apuntava una opinió generalitzada entre cada cop més gent: “Aquest no és el moment de confiar que els governs arreglin les coses. Ells no governen el món. Goldman Sachs governa el món. I a Goldman Sachs no li importa aquest paquet de mesures de rescat...”.

Desconeixem quina és la composició del nou govern mundial que aquesta crisi provocada ha originat, però tenim indicacions que ens poden guiar entre xifres i noms per tal de treure'n l'aigua clara.

Des del 1 de novembre, l'italià Mario Draghi és el president del Banc Central Europeu. Abans havia estat governador del Banc d'Itàlia i, entre 1985 i 1990, director executiu del Banc Mundial. De 2002 a 2006 va ser vicepresident per Europa, amb càrrec operatiu, de Goldman Sachs. Quina feina desenvolupava Draghi, tot i que ara diu no recordar-ho? Ajudava a maquillar els comptes grecs o bé supervisava altres que ho feien, una “feina” que va permetre la incorporació de Grècia a l'euro.

El 2009, l'executiu grec del socialista Papandreu havia situat un dels homes forts del banc nord-americà en un dels llocs clau per combatre -o no- la suposada crisi: Petros Christodoulou, responsable de l'Agència de Deute Pública grega. El financer, format a Goldman Sachs, va ser el responsable el 2006 de Mercats i Banca Privada del Banc Nacional de Grècia (una entitat privada), acusat de ser un dels desencadenants de la crisi al país hel·lè.

El 2010, un tercer executiu de Goldman Sachs agafava seient en una altra entitat que havia de dirigir la sortida de la suposada crisi, el portuguès Antonio Borges, vicepresident i *managing director* de Goldman Sachs Internacional (des d'on es van dirigir els *swaps* grecs) del 2000 al 2008.

Resulta ben curiós que tres de les persones que al més alt nivell s'han d'encarregar d'apagar l'incendi que socarrima el món siguin tres de les que el podrien haver provocat. Si més no, curiós...